

CALEN LLEIS PERÒ SOBRETOT UNA EDUCACIÓ EN VALORS

Agustí Codinach

Nous casos de corrupció afloren constantment a través dels mitjans de comunicació. Denoten que durant anys han estat molts els polítics que han abandonat el treball a favor de l'interès comú per treure un profit personal gràcies a tota mena de corrupteles. La crisi econòmica ha tret a la llum tots aquests casos, però també és una oportunitat per regenerar la vida política, econòmica i social espanyola i catalana. Re-

NÚRIA DE GISPERT

«No només es tracta de no caure en il·legalitats penals sinó també en petites corrupteles»

centment, la Càtedra Ethos de la Universitat Ramon Llull ha organitzat una taula rodona sobre *Quines mesures hi ha per afrontar la corrupció?* Van participar-hi tres presidents del Parlament de Catalunya: Núria de Gispert, Ernest Benach i Joan Rigol. A tall de conclusió, es va dir que calen lleis però sobretot una educació en valors.

P 3-4

Fra José Rodríguez Carballo, ordenat bisbe

Nomenat pel papa Francesc, en el seu primer nomenament rellevant, arquebisbe titular de Belcastro i secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, el fins ara ministre general de l'Orde de Germans Menors (OFM), fra José Rodríguez Carballo, va rebre la consagració a la catedral de Santiago de Compostel·la, el dissabte 18 de maig. Rodríguez Carballo es va mostrar agraït d'aquest do «immerescut» i que, a través d'ell també, es confiï en l'orde franciscà.

D'altra banda, fra Michael Anthony Perry ha estat escollit ministre general dels Franciscans, i succeeix així fra José Rodríguez Carballo.

P 7-8

Miguel Castaño

Ramon Ollé

Barcelona peregrina a Roma en l'Any de la Fe P 16

Sumari

- P 7 Acció del Vaticà contra el rentat de diners
- P 20 El bisbat de Lleida aposta pel treball en xarxa
- P 24 Debat sobre pertinença i co-responsabilitat eclesial
- P 25 Surten les «Obres completes» de Francesc Canals
- P 27 Celebrada la Trocajove, amb 800 adolescents

Editorial

Vigència del Corpus

La solemnitat del Cos i la Sang de Crist uneix la centralitat del culte eucarístic a la projecció social de l'Església. Ja en les primeres processons —la de Barcelona, del 1320, és la primera de la península Ibèrica i de les més antigues d'Europa— hi tenien un relleu especial les parròquies, els gremis i les confraries. Es tractava de subratllar la importància del que anys després la sociologia anomenaria «cossos socials intermedis». Entre l'individu i la multitud hi ha una sèrie d'instàncies corporatives en el si de les quals hom pot sentir-se valorat i reconegut. D'aquests cossos socials en parla en diverses ocasions la *Pacem in terris*, l'emblemàtica encíclica de Joan XXIII de la qual estem celebrant el 50è aniversari. Recentment el papa Francesc, en la trobada amb les Confraries les va instar a ser «una presència activa en la societat com a cèl·lules vives».

Cal reconèixer també el paper dinamitzador de les comunitats, dels moviments apostòlics i dels centres culturals catòlics, alguns de tradició més que centenària.

Avui les xarxes socials permeten recuperar antigues relacions, establir-ne de noves i fins i tot crear comunitats virtuals. Però és evident que, quan un adolescent, un jove o un adult afirma que té centenars d'amics a través de Facebook, caldria matisar molt. De veritables amics, en la vida, no se'n solen tenir gaires, les relacions interpersonals presencials són encara insubstituïbles i una comunitat virtual no pot reemplaçar habitualment una de presencial.

Corpus és també el Dia de la Caritat. Per tal d'exercir-la amb competència és imprescindible l'estreta col·laboració de professionals, voluntaris i vocacionats. Tots formem un cos i quan un membre pateix és tot el cos el qui pateix, però sol ser molt més senzill trobar camins de solució des de la proximitat dels cossos socials intermedis. Que la veneració del Cos i la Sang de Crist pels carrers i places dels nostres pobles i ciutats sigui, doncs, una ocasió propícia per mostrar la vitalitat del teixit eclesial.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Natàlia Aldana, Xavier Baró, Pilarín Bayés, Agustí Borrell, Agustí Codinach, Delfí Dalmau, Josep Gendrau, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Ramon Ollé, Joan Pallarès-Personat, Jordi Pérez, Joan Piñol, Quique, Josep Rius-Camps, Josep M. Rovira, Lluís Serra, Lluís Solà, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Francesc Torralba, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 125 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

La felicitat d'una vida honrada

Quan a Déu li donem temps, hem entrat en la seva dimensió, li hem fet lloc en la nostra vida. Si treballem a fons aquesta actitud, ens pot passar el mateix que a Zaqueu en el moment en què Jesús li diu: «Baixa de pressa, que avui vinc a casa teva.» Ja en sabem el resultat: el canvi de vida és radical, però amb la particularitat que aquest canvi és per a la felicitat d'una vida honrada. Ho tracta a fons la Doctrina Social de l'Església, la que avui, en la situació de crisi que vivim, ens ofereix molts elements de reflexió i moltes propostes de canvi personal amb repercussió social.

Quin és el camp de l'honradesa? Quines les seves

dimensions? Camps, tots! La persona humana en el disseny de l'amor de Déu, la família com a cèl·lula vital de la societat, l'ampli camp de l'educació, el treball humà, la vida econòmica, la comunitat política, el diàleg interreligiós, la comunitat eclesial, la protecció del medi natural, la promoció de la pau, les relacions internacionals, la civilització de l'amor.

Déu ens vol feliços! Per això ens vol honorats. Si poguéssim adonar-nos que és possible una vida feliç, fins i tot en les hores de foscor. El que fa feliç una existència és avançar cap a la senzillesa de cor. «L'honradesa dels rectes els salva —diu el llibre

dels Proverbis—la pròpia cobdícia atrapa els traïdors.» L'alternativa és clara: honradesa contraposada a cobdícia, un camí per escollir. Perquè una vida sigui bella no cal tenir capacitats extraordinàries o grans facilitats. Hi ha una felicitat en l'humil do d'un mateix. Déu ens vol feliços, però on és la font que faci del desig, esperança? En una comunió amb Déu, girats cap a ell, vivint el goig de l'encontre amb Crist i confiant en l'Evangelí. En aquesta experiència hi ha la font d'una vida honrada. Diguem-ho amb el salmista: «La rectitud i l'honradesa em salvaguarden, perquè en vós, Senyor, tinc posada l'esperança.»

Seguiu el seu blog

**Sebastià Taltavull
Anglada**
Bisbe auxiliar de
Barcelona

Ètica, política i regeneració

Diversos experts i polítics analitzen l'actual situació de crisi política i hi aporten solucions

Joan Piñol

La política tal com l'hem coneguda s'acaba. El sistema de partits imperant, les institucions i el sistema democràtic trontollen. Tot allò que semblava intocable i immutable es posa en qüestió.

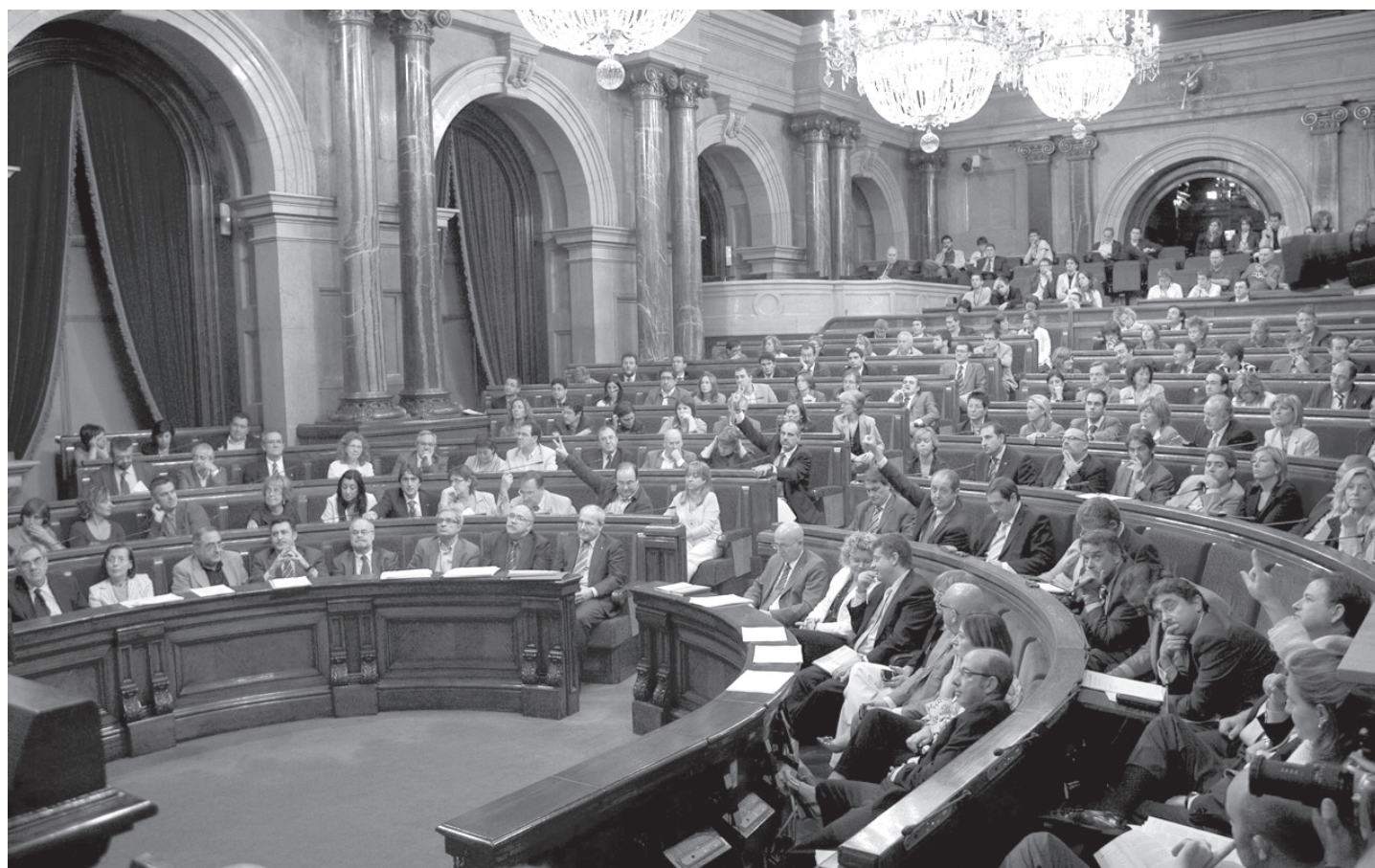
Aquest és el diagnòstic curt i esquemàtic que es pot fer sobre la política a casa nostra. Evidentment, cal analitzar i entendre per què s'ha arribat fins aquí però, sobretot, quines solucions es poden plantejar. Per fer-ho val la pena escoltar i atendre la visió d'aquells polítics que coneixen la vida pública per dins, les seves interioritats i problemàtiques. Polítics que han tingut responsabilitats elevades i ara estan retirats, però no inactius. Persones com l'exconseller de Justícia (2003-2006), Josep Maria Vallès, i l'exdiputat i exmembre de l'executiva del Partit Popular, Manuel Milián Mestre. Alhora, també tenen especial pes les valoracions que fan polítics que han ocupat càrrecs institucionals com ara els tres últims presidents del Parlament de Catalunya: Joan Rigol, Ernest Benach i Núria de Gispert. Els presidents de la cambra catalana tenen una visió més neutral, menys partidista i més conciliadora.

Orígens de la corrupció

El primer interrogant fonamental és d'on sorgeix la corrupció. Com s'origina aquesta xacra que sembla que hagi contagiada tota la política catalana i espanyola? El professor Vallès planteja una reflexió més general i afirma que l'arrel de la corrupció es troba en l'encreuament entre economia i política. La dinàmica econòmica busca que cadascú persegueixi el guany i el benefici il·limitat. En canvi, els principis polítics i democràtics idealistes se centren en la solidaritat i la cooperació. El catedràtic de Ciències Polítiques de la UAB conclou que el ciutadà i el polític pateixen un fenomen esquizofrènic: «Ha de ser competitiu i ambiciós quan es mou en el terreny econòmic, mentre que hauria de ser cooperador i solidari quan es mou en el terreny de la política democràtica.»

L'exdiputat Milián Mestre també comparteix aquesta visió de la contaminació de la visió econòmica en la política. «Els interessos privats pesen massa en la vida pública», recorda. A més, també ho vincula en certa manera al tarannà propi dels catalans donat que el pes de l'economia a casa nostra és molt rellevant. «La política aquí és vista massa vinculada a la instrumentació del poder i aquest pragmatisme, si no està molt controlat per la moral, porta a l'utilitarisme de la política.» Milián Mestre fa una valoració general molt dura: «A Catalunya, la corrupció política és quasi un estat natural.»

Aquesta impressió segons la qual la corrupció és inherent a tot sistema polític està força estesa. Aquest «estat natural» de què parla Milián Mestre,

és impossible d'evitar? Josep Maria Vallès ho nega rotundament. «Aquesta tesi que l'home és un ésser egoista és una creació interessada per justificar un model econòmic com l'actual», afirma amb contundència.

En efecte, aquesta és molt sovint la percepció social que permet un cert grau de corruptela tolerable i, alguns cops, sembla que només vol castigar els que s'excedeixen. «L'escàndol que provoca la corrupció es basa sovint en el sentiment que "s'han passat de la ratlla", però no en la constatació que hagin procurat beneficiar-se de la situació», diu Vallès. Aquesta presumpta normalitat amb què s'apreciava la corrupció ha comportat que l'explosió de casos que s'han produït en els últims anys (Gürtel, Palau de la Música, Nóos, ERO...) hagi causat certa perplexitat.

Tanmateix, per a Milián Mestre, que va viure a la primera línia política als anys noranta, aquest fenomen ja existia. «El mal existia, se'l volia ignorar, però finalment va resultar imparable i ha transparentat la realitat», explica. Igualment, apunta que aquesta descoberta de tants casos, aquesta «transparentació», s'ha produït perquè el nivell de corrupció era molt exagerat i indissimulable.

Crisi política i crisi democràtica

Si aquesta corrupció és generalitzada i, a més, hi ha una percepció ciutadana que el mal és consubstancial a la política, quines conseqüències comporta això per a la democràcia? La pregunta no és menor donat que la política no és més que la manifestació externa i palpable del sistema democràtic.

JOAN RIGOL
 «Els partits han convertit el ciutadà en un client i la política en màrqueting»

NÚRIA DE GISPERT
 «No només es tracta de no caure en il·legalitats penals sinó tampoc en petites corrupteles»

ERNEST BENACH
 «Només podem avançar com a societat amb mesures dràstiques contra la corrupció»

Joan Rigol, president del Parlament català entre el 1999 i el 2003, es planteja també aquesta relació entre corrupció i descrèdit polític. «No sé si hi ha un deteriorament polític que fa veure la corrupció com la punta de l'iceberg o bé si la corrupció deteriora la política.» Aquesta pregunta que formula Rigol ha generat un cercle viciós entre corrupció i crisi de la po-

lítica representativa on no se sap què ha començat primer. Milián Mestre, en tot cas, té clar que l'erosió en el sistema polític és clara. «La corrupció desmoralitza els ciutadans, dissol el vincle del votant amb l'electe, i acaba deslegitimant el sistema.»

Com que la problemàtica de la corrupció lligada a l'ètica política és tan fonamental, la reacció hauria de ser plantejar solucions. Tot i així, els partits polítics han reaccionat amb certa lentitud a l'allau de casos de corrupció. Les solucions plantejades no generen un consens ampli entre els polítics però tampoc entre els experts. Quins són els camins que tenim al davant per posar fi a la corrupció?

Debat amb els expresidents del Parlament

La Universitat Ramon Llull i la Càtedra Ethos, dirigida pel filòsof Francesc Torralba, va organitzar una taula rodona amb els últims tres expresidents del Parlament per tractar quines solucions es poden implementar. L'acte va tenir lloc al rectorat de la URL el 18 d'abril.

El president Benach va insistir de bon començament en el fet que el veritable problema és la crisi de valors. És per això que la primera de les mesures que va proposar va ser millorar l'educació sobretot pel que fa a la vessant dels valors i l'ètica.

Si Ernest Benach se centrava en els valors ètics, l'actual presidenta, Núria de Gispert, va destacar els canvis legislatius. En aquest sentit, va recalcar la importància de les dues ponències sobre el tema que s'estan duent a terme al Parlament: la de la nova llei electoral i la de transparència. Segons la presidenta, les dues lleis es podran

aprovar a finals d'aquest any o principis del 2014.

Sobretot, es va posar de manifest durant l'acte que els tres expresidents reclamen un pacte entre els diferents partits polítics per posar-se d'acord per combatre la corrupció. «És un pacte per defensar la democràcia i fer-la més transparent i més forta», va dir De Gispert. Sobre les solucions legislatives que inclouria aquest pacte, la presidenta va destacar que ja existeixen lleis però que ara cal millorar-les. «Hem d'impedir encara més que es traspassin certes línies vermelles.» A més de les lleis, De Gispert va reconèixer que cal anar més enllà: «No només es tracta de no caure en il·legalitats penals sinó també en petites corrupteles.»

Aquest plantejament normatiu i legal de la corrupció també troba discrepàncies entre els experts. Josep Maria Vallès és del parer que les mesures purament legals contra la corrupció no ataquen el problema d'arrel. «La reacció escandalitzada —i de vegades farisaica— davant la corrupció es concentra sobretot a reclamar mesures coactives i penals: més lleis, més controls i més presó», diu l'exconseller. En canvi, segons Vallès, caldria relacionar la problemàtica política amb la problemàtica econòmica. És a dir, la seva tesi, com ja apuntàvem anteriorment, és que el sistema econòmic genera corrupció. «Sense promoure polítiques de cooperació social i de justícia econòmica no es formarà el gruix suficient de la confiança social en la qual es fonamenta la integritat dels comportaments públics», explica.

La prova que presenta és clara: als països més pròspers econòmicament i amb menys desigualtats socials és on hi ha menys corrupció. L'ex titular de Justícia encara va més enllà. Si la corrupció va estretament lligada al benestar econòmic i al sistema social, com més crisi econòmica més corrupció. «El nostre gran problema avui no és la corrupció existent —menys àmplia del que la resonància mediàtica magnifica—. El nostre gran problema és que amb les polítiques socioeconòmiques actuals estem creant més desigualtat i, en conseqüència, més probabilitat de corrupció en el futur.»

Tot i recordar que moltes decisions judicials no li han agradat i que la justícia no és del tot independent, creu que és la via més fàcil per combatre la corrupció. Com s'ha vist, la gran majoria de casos de corrupció s'han descobert gràcies a actuacions judicials i dels fiscals. Ernest Benach també considera que les mesures legislatives que no s'han pogut fer en els últims 30 anys «representarien un canvi real, tot i que els partits sempre hi han

Agusti Codinach

La Universitat Ramon Llull i la Càtedra Ethos van organitzar una jornada sobre política i corrupció.

estat reacs».

Renovació dels partits

Més enllà de la corrupció en si mateixa, una altra font de descrèdit polític són els partits. Aquest debat ja ha entrat plenament en la consciència ciutadana a través de moviments com el 15-M però també s'ha inserit dins la vida política. Moltes veus plantegen des dels partits que cal una renovació.

Les dues ponències que la presidenta del Parlament va esmentar durant el debat —lleï electoral i transparència— exemplifiquen com els partits intenten també renovar les estructures polítiques. En aquest sentit, Rigol va recordar que els partits han tendit a «convertir el ciutadà en client i la política en màrqueting». Fins i tot va afirmar que sovint els polítics han reduït la seva tasca a un mer exercici burocràtic del poder en què no hi ha ideologia ni compromís. «L'arrel del meu compromís polític ha de ser el meu compromís cívic», va dir Rigol. L'expresident del Parlament va mostrar-se favorable a canviar la llei electoral i a exigir un control més rigorós sobre els partits. Tot i així, va recalcar que els principals canvis no haurien de ser només els normatius i de funcionament sinó l'esperit democràtic i ètic. «Els partits polítics han d'assumir una renovació cultural perquè, si no, el descrèdit es menja la seva funció democràtica i institucional», va dir Rigol. Com s'aprecia, altre cop van unides política i democràcia, combatre la corrupció amb reforçar la

MANUEL MILIÁN MESTRE
«Sense ètica és impossible la política democràtica i amb més ètica la corrupció no s'hauria donat»

JOSEP MARIA VALLÈS
«Amb les polítiques socioeconòmiques actuals estem creant més desigualtat i, en conseqüència, més probabilitat de corrupció en el futur»

democràcia.

El funcionament dels partits s'ha viciat fins al punt que la meritocràcia ja no opera. «No triomfa qui més val, sinó qui és més hàbil maniobrant», explica Milián Mestre. L'ex diputat popular qualifica la seva experiència personal en política com a «decebedora» i constata que la vida interna dels partits és un «desencís». A més,

els partits s'han instal·lat en un model força gregari que Rigol qualifica d'endogàmic. «Hem fugit d'una política centrada en els valors compartits per una partidització», va recalcar l'expresident.

Esperança pel futur

Tot i la difícil situació de la política encara hi ha lloc per a l'esperança. La presidenta del Parlament va considerar que la corrupció actual és «un bon pretext per fer joc net i canviar les coses». És a dir, la crisi de la política pot permetre una regeneració profunda que potser no s'hauria produït. Un exemple d'aquesta renovació és la redacció del codi ètic per a polítics que va elaborar la Càtedra Ethos de la Universitat Ramon Llull. El treball va estar coordinat pel filòsof Francesc Torralba i va comptar amb la col·laboració de disset experts.

Catalunya Cristiana ja es va fer ressò d'aquest treball quan va sortir publicat i l'actual situació encara ha posat més de manifest la necessitat d'una ètica política plasmada en un document. Fins i tot la presidenta del Parlament, Núria de Gispert, va revelar la intenció d'incloure el Codi Ètic de la Càtedra Ethos com a annex dins la llei de transparència.

El beat Joan Pau II va dirigir l'any 1995 un memorable discurs a l'Assemblea de Nacions Unides amb motiu del seu 50è aniversari. En ell va manifestar la confiança que calia tenir en les capacitats de l'home. «Tenim en nosaltres la capacitat de saviesa i de virtut i podem construir en el segle que està per venir una civilització digna de la persona humana, una veritable cultura de la llibertat», va dir Karol Wojtila. Encara va anar més enllà en el seu discurs: «Podem i hem de fer-ho. I fent-ho ens adonarem que les llàgrimes d'aquest segle han preparat el terreny per a una nova primavera de l'esperit humà.» Aquest és l'esperit que els diferents experts i polítics intenten transmetre: que la corrupció i el descrèdit actual pot fer néixer una nova «primavera» de la política. Una revitalització de l'ètica política.

El Papa celebra Pentecosta amb les noves comunitats i moviments eclesials

Més de 200.000 persones formen un cenacle a cel obert a Sant Pere

Mercedes De La Torre C.
Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va ressaltar que en la solemnitat de Pentecosta la plaça de Sant Pere es va transformar en «un cenacle a cel obert», que va aplegar més de 200.000 persones per al pelegrinatge dels moviments eclesials, comunitats i associacions laicals a Roma amb motiu de l'Any de la Fe. «En la diversitat dels carismes hem experimentat la bellesa de la unitat, de ser una sola cosa. I això és obra de l'Esperit Sant que crea sempre novament la unitat de l'Església», va indicar el Sant Pare als representants de més de 150 associacions laicals, moviments i noves comunitats. A ells, el Bisbe de Roma els va agrair ser «un do i riquesa de l'Església» i va dir a tothom, sobretot als qui s'havien desplaçat des de diverses parts del món: «Porteu sempre la força de l'Evangelí, no tingueu por. Tingueu sempre la joia i la passió per la comunió de l'Església. Que el Senyor Ressuscitat estigui sempre amb vosaltres i que la Mare de Déu us protegeixi.»

Aquest pelegrinatge, promogut pel Pontifici Consell per a la nova Evangelització amb el lema «Crec. Augmenta la meua fe», que es va dur a terme el 18 i 19 de maig a Roma, va comptar amb dos moments al costat del Successor de Pere: la vetlla de Pentecosta, el dissabte a la tarda, i la celebració eucarística, el diumenge al matí.

Durant l'homília de la missa, el papa Francesc va recordar que en la litúrgia de Pentecosta es reviu «l'efusió de l'Esperit Sant que Crist ressuscitat va fer vessar sobre l'Església, un esdeveniment de gràcia que ha desbordat el cenacle de Jerusalem per difondre's arreu del món» i va reflexionar sobre tres paraules relacionades amb l'acció de l'Esperit, a la llum del relat dels Fets dels Apòstols: novetat, harmonia i missió.

D'una banda, el Sant Pare va assenyalar que «la novetat ens fa sempre una mica de por, perquè ens sentim més segurs si ho tenim tot sota control, si som nosaltres els que construïm, programem, planifiquem la nostra vida», però va convidar a «abandonar-nos a Ell, deixant que l'Esperit Sant animi, guii la nostra vida». Així mateix, va recordar que «en tota la història de la salvació, quan Déu es revela, apareix la seva novetat, transforma i demana confiança total: Noè, de qui tothom se'n riu, construeix una barca i se salva; Abraham abandona casa seva, aferrat únicament a una promesa; Moisès s'enfronta al poder del faraó i condueix el poble cap a la llibertat; els Apòstols, d'estar esporuguits i tancats al cenacle, en surten amb coratge per anunciar l'Evangelí».

En aquesta línia, el Pontífex va precisar que «no és la novetat per la novetat, la recerca del que és nou per sortir de l'avoriment, com passa amb freqüència en el nostre temps», sinó que «la novetat que Déu porta a la nostra vida és el que veritablement

ens realitza, el que ens dona la veritable alegria, la veritable serenitat, perquè Déu ens estima i sempre vol el nostre bé».

A més, el Papa va destacar que «l'Esperit Sant aparentment, crea desordre dins l'Església, perquè produeix diversitat de carismes, de dons; tanmateix, sota la seva acció, tot això és una gran riquesa, perquè l'Esperit Sant és l'Esperit d'unitat». Així, «en l'Església, l'harmonia la fa l'Esperit Sant», perquè «només Ell pot suscitar la diversitat, la pluralitat, la multiplicitat i, al mateix temps, realitzar la unitat».

D'altra banda, el Sant Pare va ressaltar que «l'Esperit Sant és l'ànima de la missió», ja que l'ànima és «una mena de vaixell de vela; l'Esperit Sant és el vent que bufa la vela per fer-la avançar; la força i l'ímpetu del vent són els dons de l'Esperit», per la qual cosa «sense la seva força, sense la seva gràcia, no tirariem endavant». En aquest

«En la diversitat dels carismes hem experimentat la bellesa de la unitat, de ser una sola cosa. I això és obra de l'Esperit Sant que crea sempre novament la unitat de l'Església»

sentit, l'Esperit Sant «ens introdueix en el misteri del Déu viu, i ens salvaguarda del perill d'una Església gnòstica i d'una Església autoreferencial, tancada en el seu recinte; ens empeny a obrir les portes per sortir, per anunciar i donar testimoni de la bondat de l'Evangelí», va remarcar el Papa. En acabar, el papa Francesc va afegir que «el que va passar a Jerusalem fa gairebé dos mil anys no és un fet llunyà, és una cosa que arriba fins a nosaltres, que cadascú de nosaltres podem experimentar», perquè «la Pentecosta del cenacle de Jerusalem és l'inici que es perllonga... l'Esperit Sant ens mostra l'horitzó i ens empeny a les perifèries existencials per anunciar la vida de Jesucrist».

Després de la missa, el papa Francesc va recórrer amb el jeep la plaça de Sant Pere i la Via della Conciliazione durant gairebé 50 minuts.

El portaveu vaticà nega que el Pontífex fes un exorcisme

El director de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, el pare Federico Lombardi, va negar els rumors que apuntaven que el papa Francesc havia fet un exorcisme al final de la missa de Pentecosta a la plaça de Sant Pere quan es va apropar a beneir personalment els nombrosos malalts congregats. Els rumors van sorgir quan alguns exorcistes entrevistats en la transmissió *Vade Retro* de TV2000, l'emissora de la Conferència Episcopal Italiana, en què van assegurar que el papa Francesc, en imposar les mans sobre el cap d'un malalt, havia pronunciat una pregària per alliberar del dimoni o un veritable exorcisme.

Així, Lombardi va declarar que «el Sant Pare no ha pretès fer cap exorcisme. Però, com fa sovint amb les persones malaltes i amb els qui pateixen, ha volgut senzillament pregar per una persona que patia i que li havien presentat».

D'altra banda, el famós exorcista de la diòcesi de

Roma, el sacerdot italià Gabriele Amorth, autor del *best-seller Habla un exorcista*, va dir que la pregària del Sant Pare, «ha estat un veritable exorcisme» i que dies després li van portar el jove, segons va informar la Ràdio 2 d'Itàlia i l'agència Ansa. «No era un noi, té 43 anys, té dona i fills. Es diu Àngel, està posseït per quatre dimonis. Jo avui li he fet un llarg exorcisme», va precisar l'exorcista. A més, el pare Amorth va indicar que «podem dir que li ha fet un exorcisme, perquè un exorcisme és també el que es fa col·locant les mans sobre el cap d'una persona i pregant, sense recórrer a exorcismes escrits». El famós exorcista també va assenyalar que «un exorcisme no és només el que es fa segons el ritual, amb les pregàries escrites i reservades als exorcismes. Són exorcismes també les pregàries d'alliberament que es fan amb paraules pròpies. Recordo els tres casos d'exorcismes fets per Joan Pau II, sense cap llibre d'exorcismes».

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

✓ Del 14 al 21 d'agost

✓ Del 12 al 19 de desembre

- Seguirem les petjades i els viatges de JESÚS; contemplarem el llac de Tiberíades, la terra i els paisatges de la Galilea on ell va viure la Jerusalem de la Passió i molt més.
- Escoltarem les seves paraules en la realitat geogràfica i en el context humà on van ser dites.
- En el nostre interior, podrem captar el ressò de la seva veu... Sentir el que va dir i com ho va dir.

AMB EL SUPORT DEL PREVERE QUE ENS ACOMPANYARÀ
DES DE BARCELONA HO ACTUALITZAREM, ENS HI IMPLICAREM,
HO CELEBRAREM

GRÈCIA

Reviure el segon viatge
de Sant Pau i la cultura
hel·lènica

Del 5 al 14 d'agost

ESLOVÈNIA

Patrimoni natural
dels Balcans

Del 16 al 23 de juliol

SUD-ÀFRICA

El gresol multiracial
més austral

Del 19 al 30 de setembre

ARMÈNIA

País de fe

Del 23 de setembre
al 3 d'octubre

Expedicions culturals

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

BERLÍN I POLÒNIA BÀLTICA

Del 7 al 14 d'octubre

VIETNAM

Esplendor d'Indoxina

Del 5 al 15 de novembre

ETIÒPIA Del 12 al 24 de gener 2014

Celebració
de l'Epifania-
TIMKAT- a
la Jerusalem
africana-
LALIBELA

CRISTIANISME ETIOP

Decidida acció del Vaticà contra el rentat de diners

Publicat el primer informe anual sobre activitats i estadístiques

AICA

Ciutat del Vaticà

L'Autoritat d'Informació Financera (AIF) de la Santa Seu i de l'Estat de la Ciutat del Vaticà han publicat el seu primer informe anual, en el qual examinen les activitats i les estadístiques de l'any 2012, i l'han presentat a l'oficina de premsa vaticana. «Durant el transcurs d'aquest any —diu el document— l'AIF va comunicar la recepció de sis notificacions d'operacions sospitoses, en comparació amb l'única rebuda l'any anterior. La mateixa AIF va enviar dos informes al Promotor de Justícia vaticà per a la seva ulterior investigació.» «Les estadístiques i les tendències a partir del 2012 són encoratjadores i indiquen que el sistema millora constantment», ha declarat el director de l'AIF, René Brühlhart.

Així mateix, el 2012 l'AIF va començar la investigació sistemàtica i l'anàlisi del flux de transaccions en metàl·lic de les entitats objecte de supervisió. «En l'esforç per contrastar eficaçment qualsevol abús possible del sistema financer comencem una interacció estreta i constructiva amb la Secretaria d'Estat, la Gendarmeria, el Promotor de Justícia i les institucions que estan sota la nostra supervisió, amb la finalitat de millorar el coneixement i la

«Les estadístiques i les tendències a partir del 2012 són encoratjadores i indiquen que el sistema millora constantment»

seguretat i de garantir una cooperació interna coordinada per prevenir i combatre el blanqueig de diners i el finançament del terrorisme», ha comentat Brühlhart.

Un altre element important de l'informe són els progressos aconseguits en la cooperació internacional basada en el ferm compromís del Vaticà per ser un aliat creïble en la lluita internacional contra el blanqueig de diners.

El 2012 es va signar un memoràndum d'entesa amb les autoritats competents de Bèlgica i Espanya. «La nostra política el 2013 —ha dit Brühlhart— continuarà sent la de l'enfortiment de la cooperació internacional a través de la firma d'altres memoràndums d'entesa amb diferents països i jurisdiccions rellevants.»

Les perspectives per al 2013 preveuen un enfortiment addicional del sistema de prevenció i lluita contra el rentat de diners i de finançament del terrorisme, que comprèn la implementació de les recomanacions de Moneyval mitjançant l'adopció adequada o modificació de la legislació en matèria i la continuació del reforç del procés de coneixement de les autoritats i institucions competents.

L'AIF és l'autoritat competent de la Santa Seu i de l'Estat de la Ciutat del Vaticà per a la informació financera i per a la supervisió i regulació en matèria de prevenció i lluita contra el blanqueig de diners i el finançament del terrorisme. Va ser fundada el 2010 i va entrar en funcionament l'abril del 2011.

L'informe complet està disponible, en anglès i en italià, a la pàgina <http://attualita.vatican.va/sala-stampa/bolettino/2013/05/22/news/31044.html>.

Nou ministre general per a l'Orde dels Germans Menors

Redacció / Roma

El 22 de maig, a Roma, fra Michael Anthony Perry va ser elegit ministre general de l'Orde dels Germans Menors. El càrrec estava vacant des del 6 d'abril, data en la qual el papa Francesc va anunciar el nomenament de fra José Rodríguez Carballo com a secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica.

Fra Michael Anthony Perry, nascut a Indianàpolis (Estats Units) el 1954, va fer la professió

solemne als Germans Menors el 1981 i va ser ordenat sacerdot el 1984. Abans de ser elegit vicari general i procurador de l'Orde, va ser ministre provincial de la província del Sagrat Cor de Jesús (Estats Units). Als Estats Units va obtenir el doctorat en Antropologia teològica i va prestar servei al Catholic Relief Services, agència internacional humanitària de la Conferència de Bisbes catòlics dels Estats Units, i

Fray Michael Anthony Perry.

durant deu anys va ser missioner a la República Democràtica del Congo.

D'altra banda, el superior general de la Companyia de Jesús, el P. Adolfo Nicolás, és el nou president de la Unió de Superiors Generals (USG). El P. Nicolás, que fins ara era el vicepresident d'aquest organisme, succeeix Mons. José Rodríguez Carballo.

Les notícies de Fides a l'«smartphone»

R.V. / Ciutat del Vaticà

Les notícies de l'agència Fides estan disponibles en vuit idiomes, també en una aplicació per a *smartphone*, anomenada «Missio», que es pot descarregar de manera gratuïta. El servei va ser inaugurat pel papa Francesc durant l'audiència amb els directors nacionals de les Obres Missionals Pontificies i amb el personal de l'agència Fides, el 17 de maig al Vaticà. El Papa des d'un iPad va llançar l'aplicació, creada pel pare Andrew Small, *o.m.i.*, director nacional de les Obres Missionals Pontificies als Estats Units.

L'aplicació «Missio» conté les notícies publicades al web news.va, fotos, vídeos i homilies del Papa, i les notícies

de l'Església al món a través del servei en vuit idiomes de l'agència Fides. «Sant Pare, volem posar l'Evangeli a la butxaca de tots els joves del món», va dir Small al Papa, que va tocar un botó on hi havia escrit «Evangelizantur», que en llatí significa «que siguin evangelitzats». En el seu primer dia de vida, l'aplicació va ser descarregada per 1.140 persones de 27 països diferents. «El nostre objectiu és ajudar les persones a veure el món a través dels ulls de la fe», va assenyalar el pare Small. L'aplicació es pot descarregar de manera gratuïta a iTunes AppStore i a Google Play. Està disponible en vuit idiomes: anglès, espanyol, italià, alemany, francès, portuguès, xinès i àrab.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

petita gran residència.

Petita (hi ha lloc per a 16 persones), gran (els residents la fan gran).

Places disponibles, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Santiago de Compostel·la

Fra José Rodríguez Carballo rep l'ordenació episcopal

La catedral compostel·lana acull la cerimònia

Ivicon

Santiago de Compostel·la

Vuit cardenals, entre ells el secretari d'Estat vaticà, Tarcisio Bertone, deu arquebisbes i quinze bisbes d'Espanya i d'altres països, van ordenar bisbe fra José Rodríguez Carballo. Nomenat pel papa Francesc, el dissabte 6 d'abril, en el seu primer nomenament rellevant, arquebisbe de Belcastro i secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, el fins ara i en els últims anys ministre general de l'Orde de Germans Menors (OFM), va rebre la consagració a la catedral de Santiago de Compostel·la, la tarda del dissabte 18 de maig, vigília de Pentecosta.

Tots ells van arribar a peu des del convent proper de Sant Francesc i van ser rebuts, a la porta de l'Azabachería de la catedral compostel·lana, pel bisbe de Santiago, Julián Barrio, i el degà de la catedral, Segundo Pérez. Va ser el mateix Rodríguez Carballo qui, en raó dels seus orígens gallecs —va néixer fa 60 anys a la localitat de Lodosello (Ourense)— i d'haver viscut molts anys a Santiago, va escollir la catedral d'aquesta ciutat per a la seva consagració. En aquest sentit, el seu escut episcopal no pot ser més eloqüent: porta una creu de Sant Jaume, una petxina de pelegrí, així com els colors blau i blanc de la bandera de Galícia. La frase paulina «Sé de qui m'he fiat» és el seu lema episcopal.

La celebració va ser en gallec, espanyol i llatí. Va cantar una coral procedent de Ponteareas, la localitat de Pontevedra on Rodríguez Carballo va prendre l'hàbit franciscà i va professar vots temporals fa gairebé quaranta anys. No van faltar tampoc ni el so de les gaites, ni les músiques de xirimies, ni l'himne de l'apòstol Sant Jaume.

Pel rang de Bertone, en visita oficial des de la tarda del 17 de maig, i per la pròpia personalitat del nou prelat i de l'alt càrrec que ocuparà al Vaticà, van fer-se presents en la celebració destacades autoritats civils, entre elles, el president de la Xunta de Galícia, Alberto Núñez Feijóo; el ministre d'Affers Exteriors, José Manuel García-Margallo; la ministra de Foment, Ana Pastor, i la presidenta del Parlament de Galícia, Pilar Rojo.

En la seva allocució final, Rodríguez Carballo es va mostrar agraït per aquest do immerescut (el nomenament del papa Francesc com a arquebisbe secretari de la Congregació per als instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica) i pel fet que, a través d'ell, es confii en l'orde franciscà. «Em comprometo a treballar amb totes les meves forces», va assegurar.

El nou arquebisbe va expressar també alguns dels seus sentiments en aquesta hora: «temor» davant de la nova responsabilitat, «alegria» per

Miguel Castaño

Mons. José Rodríguez Carballo.

«El Papa confia que el ministeri del nou arquebisbe es basi en la mansuetud, la tendresa i la misericòrdia»

aquest «do» i «tristesia» per «saber» el que deixa.

Com a tancament a la seva intervenció, Rodríguez Carballo va llegir una carta, amb data de 18 de maig, enviada pel Pontífex, on Francesc expressa «l'afecte i proximitat» de Déu vers la seva persona, i valora que segueixi l'apòstol sant Jaume el Major, que «es venera a Santiago» de Compostel·la. Per això, el Papa confia que el ministeri del nou arquebisbe es basi en «la mansuetud, la tendresa i la misericòrdia».

I a propòsit del papa Francesc, en les seves paraules de salutació a l'inici de la celebració, l'arquebisbe compostel·là va expressar el seu desig que el Sant Pare visiti Santiago. «Amb filial afecte, l'esperem», va afirmar, per recordar que l'any 2014 se celebra els 800 anys del pelegrinatge a Compostel·la de sant Francesc d'Assís.

Finalment, Mons. Rodríguez Carballo, la tarda del diumenge 19 de maig, va viatjar a la seva localitat natal, Lodesello, i va presidir l'eucaristia a l'església parroquial. Posteriorment va rebre un homenatge popular. El bisbe d'Ourense, José Leonardo Lemos Montanet, el va acompanyar en aquests actes.

Valors cristians i franciscans

Fra Josep Gendrau

Provincial dels franciscans de Catalunya

El fins ara fa poc ministre dels franciscans, l'espanyol gallec fra José Rodríguez Carballo, designat pel papa Francesc secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica i arquebisbe titular de Belcastro, va rebre l'ordenació episcopal que li va conferir el cardenal Tarcisio Bertone.

El secretari d'Estat del Vaticà el va ungir amb el sant oli, li va imposar les mans i li va lliurar els signes episcopals de mitra, bàcul i anell pastoral, obsequi del mateix Sant Pare. Santiago es va convertir en una ciutat franciscana per un dia. Recordem que l'any vinent 2014 celebrarem els 800 anys des que sant Francesc d'Assís va peregrinar a la tomba de l'apòstol sant Jaume.

Les paraules del cardenal Tarcisio Bertone van recordar els orígens familiars que van educar fra José en els valors cristians i franciscans. També va parlar de la importància de la vida consagrada a l'Església, com ho expressa el papa Francesc en la carta adreçada al nou arquebisbe: «La vida consagrada ha d'aportar una nova revitalització a través de la pregària i del servei...»

Al final de la celebració, el nou bisbe-arquebisbe va agrair a Déu el do d'haver-lo creat i cridat a la vocació religiosa franciscana; als seus pares difunts la gràcia d'haver-lo portat al món, i a tots els presents, sobretot als seus frares franciscans (prop de 14.000 arreu del món, als quals durant 10 anys ha servit com a ministre general), el seu més cordial agraïment.

Escut episcopal del nou arquebisbe.

Madrid

Orientacions pastorals per a la transmissió de la fe

La CEE ofereix un document per a pares, sacerdots, catequistes i professors de Religió

Redacció
Madrid

Elaborat per la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), el document *Orientacions pastorals per a la coordinació de la família, la parròquia i l'escola en la transmissió de la fe* acull les orientacions donades per Benet XVI sobre l'anomenada «emergència educativa». Proposa com una de les primeres respostes de l'Església «unir esforços, compartir experiències, dedicar persones i prioritzar recursos, amb la finalitat de coordinar objectius i accions entre els diversos àmbits: família, parròquia i escola, en vista a la transmissió de la fe, avui».

Aquestes orientacions pastorals «volen ajudar els pares de família en la difícil i bonica responsabilitat d'educar els fills; els sacerdots i catequistes a les parròquies en la pacient i apassionant missió d'iniciar en la fe les noves generacions de cristians; així com els professors de religió als centres d'ensenyament, estatals i d'iniciativa social, catòlics o civils, preocupats i lliurats a la noble tasca de formació de nens i joves».

El document està estructurat en cinc capítols: en el primer, es fa una anàlisi breu de les necessitats, entrebancs i possibilitats de la transmissió de la fe en la família cristiana, la catequesi parroquial i l'ensenyament religiós escolar; en el segon, es tracta dels responsables de la coordinació d'objectius i accions: en el tercer, s'exposen els serveis diferents i complementaris que corresponen als diversos àmbits; en el quart, s'assenyalen les dimensions específiques d'aquests serveis en la transmissió de la fe; i, en el cinquè, s'ofereixen aquells mitjans que afa-

«Necessitem educadors en la fe que siguin mestres i testimonis: o, encara millor, testimonis per ser mestres»

voreixen i ajuden a la transmissió de la fe, avui, segons les diferents situacions dels destinataris i les diverses responsabilitats de pares, catequistes i professors.

«Convidem totes les institucions implicades —conclouen els bisbes— a col·laborar en aquest projecte al servei de la transmissió de la fe. Formar les noves generacions sempre ha estat una tasca àrdua, però gratificant.

En les circumstàncies actuals que ens toca viure, podem afirmar que és una tasca difícil, però apassionant. Avui, necessitem educadors en la fe que siguin mestres i testimonis: o, encara millor, testimonis per ser mestres (...) És una ocasió per fomentar, de nou, l'educació cristiana a tots els nivells i oferir-la com a alternativa a altres. La Conferència Episcopal Espanyola estudiarà les possibilitats d'un projecte educatiu catòlic que tingui en compte una visió coherent, harmònica i completa de l'home, amb objectius, accions i mitjans adequats, i que serveixi com a marc de referència per a totes les institucions educatives catòliques.»

Corpus, «Dia de Caritat»

Redacció / Madrid

La Comissió episcopal de Pastoral Social de la CEE ha publicat un missatge amb motiu de la festivitat del Corpus Christi, «Dia de Caritat». Els bisbes assenyalen que l'amor «incondicional i generós» de Déu ha de ser «la norma de comportament de tot cristià». Per això, indiquen que la perfecció del cristià és estimar i que la llei de l'amor és la llei de l'Església: «L'Església no es pot realitzar si no viu i predica l'amor a Déu i l'amor de Déu que no fa distinció de persones.»

La caritat, es llegeix en el text, «és un deure de tots i cadascun dels batejats. L'amor a Déu i al proïsme són inseparables. Qui estima Déu no pot oblidar l'amor al proïsme; tots dos tenen l'origen en Déu que ens ha estimat primer i que ens estima sempre. Per tant, el nostre amor no és una imposició de Déu o un precepte per a més perfecció.

És, senzillament, una resposta o una correspondència lògica i necessària a Déu, que ens ha estimat primer».

L'Eucaristia és la font de la veritable caritat, recorden els prelats. En aquest sentit, constaten que «la caritat ha de tenir una dimensió eclesial, comunitària; que no quedi com un exercici particular sinó com la col·laboració de cadascú en l'obra de l'Església (...). L'esperit de caritat alimentat en l'Eucaristia ens capacita per atendre el proïsme mirant-lo amb els ulls de Crist».

La caritat exigeix una conversió constant «que ens permeti vèncer tot egoisme i oblit dels altres, i assumir el lliurament generós del que som i tenim. Però aquest canvi sincer i profund no és possible si no és mogut per la fe», comenta el missatge. Així, convida a aprofitar l'Any de la Fe per intensificar el testimoni de la caritat.

Finalment, es recorda la urgència de servir els pobres.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Punt de vista

Xavier Baró i Queralt

Facultat d'Humanitats. Universitat Internacional de Catalunya

Temps de primeres comunions

Permeteu-me que avui no us parli de temes d'història. Vull compartir amb vosaltres una breu reflexió, fruit d'una imatge que fa pocs dies em retronà a la retina. Estem en el temps de les primeres comunions, això ho sabem tots. El diumenge passat vaig veure sortir d'una església diverses famílies que celebraven les primeres comunions. Totes es feien les fotografies de rigor, engalanades amb tota mena de solemnitats i vestits estrambòtics. Cal tenir un record d'un dia tan important! D'altres desfilaven cap a un restaurant. Mentrestant, a pocs metres, un parell de persones furgaven en els contenidors cercant deixalles de menjar. Era una escena quotidiana, que segurament passà inadvertida per a molts. No sé a vostès, però a mi em resultà una imatge colpidora, i Déu me'n guard de fer judicis de valor sobre ningú (Mt 7,1-6).

La primera comunió, sens dubte, és un dels esdeveniments més importants en la vida d'un cristià. És un pas molt notable, pel sol fet del que significa poder participar plenament de l'Eucaristia. Qui no recorda la seva primera comunió? Un estudi del 1995 realitzat entre persones adultes constata que un 90% dels entrevistats valorava la seva primera comunió com un dels esdeveniments més importants de la seva vida, i un 65% en conservava algun tipus de record (fotografia, evangelis, regals, etc).

Per descomptat, els esdeveniments importants cal celebrar-los, i celebrar-los amb il·lusió. És clar que sí! Jesús mateix assistí i gaudí de diverses festes, com

l'episodi de les noces de Canà. Ara bé, recordem la dita, que el llegir no ens faci perdre l'escriure. El més important, no ho oblidem, és que la criatura (o l'adult, si és el cas) rep per primera vegada el Cos i la Sang de Crist, no la despesa exagerada i innecessària. De fet, la despesa desorbitant no hauria de tenir res a veure amb la comunió. Els cristians creiem en un Déu que volgué que el seu Fill nasqués en una establia, no en una casa farcida de luxes i riqueses excessives, gairebé sempre innecessàries.

Tant de bo no ens passi allò que recreà amb tanta subtilesa el poeta català Joan Salvat-Papasseit (1894-1924) en referència a les celebracions nadalenques. En el seu poema *Nadal* ens diu: «Demà posats a taula oblidarem els pobres/ —i tan pobres com som—./ Jesús ja serà nat./ Ens mirarà un moment a l'hora de les postres/ i després de mirar-nos arrencarà a plorar.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

secretaria@catedralbcn.org

Jesús escolta la pregària

La darrera i quarta part del Catecisme de l'Església catòlica ofereix un bell panorama de la pregària. Una magnífica presentació del diàleg entre Déu i l'home. És interessant conèixer la teoria de la pregària i pregar. Pregar, possiblement, sigui una heroïcitat per a força persones. Prou reconeixem la necessitat de l'oració, però, fàcilment, la deixem per a última hora i, de vegades, l'oblidem.

La pregària és un manament del Senyor. Déu ens dóna força per complir-lo i hem de posar-lo en pràctica. Sabent que els manaments del Senyor, com diu un salm, són més dolços que la mel. I que el Senyor fa el do de la pregària als qui pregunten.

Ell escoltà el leprós, Jaire, la Cananea, el bon lladre... Crist va escoltar la pregària de fe. Altres vegades, actua davant la fe silenciosa. Recordem els portadors del paralític, l'hemorroïsa que li toca el vestit, les llàgrimes i el perfum de la pecadora.

Els evangelis constaten la petició insistent dels cecs: «Tingueu pietat de nosaltres, Fill de David» o «Fill de David, Jesús, tingueu pietat de mi». Quan es tracta de malalties o remissió dels pecats, Jesús respon sempre a la pregària que l'implora amb fe: «Vés-te'n en pau, la teva fe t'ha salvat!»

És molt antiga —i actual— la *Pregària a Jesús*: «Jesús, Crist, Fill de Déu, Senyor, tingueu pietat de mi, pecador!»

El Catecisme escriu que «sant Agustí resumeix admirablement les tres dimensions de la pregària de Jesús: "Jesús prega per nosaltres com a sacerdot nostre, prega en nosaltres com a cap nostre, és pregat per nosaltres com a Déu nostre. Reconequem, doncs, en Ell les nostres veus i la seva veu en nosaltres."»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Carismes

Després de titular tantes vegades els escrits amb aquesta paraula, avui em proposo parlar del seu significat. La definició és senzilla: do rebut de Déu a favor dels altres. Dit això, hem de reconèixer que el mot s'utilitza als mitjans cristians per distingir uns moviments d'actualitat, que, generalment, s'anomenen de renovació carismàtica, estesos per molts països i que, a diferència de tants altres d'avui dia, pel que jo conec, no tenen tendència, ni aparença, sectària. També sentim aquesta paraula de llavis de persones que pertanyen a congregacions religioses, que la pronuncien amb un to que sona a condecoració col·lectiva.

Torno a repetir que és un regal diví, no per a gaudi o enriquiment personal, sinó per al servei d'altres. Ara continuo posant dos exemples ben diferents i sense cap relació entre ells. En primer lloc, la paràbola dels talents i la de les mines. Sovint dic i repeteixo que el seu ensenyament implica la major exigència de la vida cristiana, que no són ni criteris pel que fa a la sexualitat, el matrimoni o la propietat, etc. Si al final dels nostres dies se'ns examina d'amor, aquesta prova exigirà un balanç del que hem rebut i del que hem atorgat. He anat poc al cinema. Antigament, per dificultats econòmiques, i ara, per inconvenients tàctics. Però no m'he perdut alguns films importants. Recordo la pel·lícula *La strada* i, especialment, una escena. La protagonista (Giulietta Masina) sent que li diuen que tothom serveix per a alguna cosa i li posen exemples. Aquesta dona deliciosa escolta atentament però interromp l'explicació, amb les mans agafa una pedra, i pregunta: «I aquesta pedra per a què serveix?» Crec que la seqüència s'acaba així.

Els que no ens hem enrolat en cap d'aquests grups al·ludits, que també reben el nom de carismàtics, ni pertanyem a una congregació religiosa, ens hem de considerar mancats de carisma? Tots hem rebut qualitats del Senyor de les quals espera que aconseguim retre per al Regne. En alguns casos resulta claríssim, un exemple evident són les facilitats musicals, que posades en pràctica es converteixen en himnes per a assemblees cristianes.

Penso ara en els autors de *Victòria, tu regnaràs*, de *Pescador de homes*, de tants cànons de Taizé, o melodies per als salms de Gelineau. Tenien facilitats per compondre i van ser fidels al seu carisma. A quants milions de persones ens han servit per pregar fervorosament! Si és evident la utilitat d'aquests carismes, és lícit preguntar-se, i jo, per a què serveixo?

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

El discret encant de la humilitat

En la conversa quotidiana, supèrbia i orgull són dues paraules que han aconseguit presentar moltes vegades una cara amable. Una mare diu: «Estic orgullosa dels meus fills.» Un espectador afirma: «El tenor ha estat superb.» Afirmacions com aquestes poden amagar-nos la realitat. Els bons coneixedors de l'ànima humana en fan un diagnòstic sense pal·liatius. Prou bé que ho sabien els monjos antics. Gregori Magne no parla amb mitges tintes: «L'arrel de tots els mals és l'orgull.» Estem tan immersos en aquesta malaltia que no ens adonem de les seves conseqüències perniciososes.

La societat competitiva confon autoestima amb orgull. Qualsevol triomf en l'àmbit acadèmic, esportiu, artístic... serveix perquè les persones se sentin superiors als altres. Els orgullosos ni tan sols ho han de demostrar. Ser conscient dels propis valors i talents és bo, però considerar-se per sobre de les altres persones allunya de la realitat. La supèrbia provoca rebuig. Per contra, la humilitat brinda encant i proximitat.

La humilitat és la virtut que serveix d'antídoto contra l'orgull. La seva etimologia prové d'*humus* (terra). L'humil no vola pels aires, sinó que toca de peus a terra. Segons el diccionari, és la virtut que consisteix en el reconeixement de les pròpies limitacions i febleses, i actuar segons aquest coneixement. Com a virtut s'allunya de les dinàmiques de superioritat, d'importància, d'ambició personal,

«L'humil reconeix les seves limitacions i les accepta, però no per això es resigna»

de lluita pel poder, de seducció manipuladora. Com diu santa Teresa, «la humilitat és la veritat». Entesa com a complex psicològic condueix a l'empobriment de la persona, a la renúncia d'objectius vàlids, a la manca de formació intel·lectual i humana. Cal saber discernir. Jesús és benèvol i humil de cor, però en cap cas una persona acomplexada. Anuncia el Regne de Déu, denuncia els abusos dels poderosos, sempre està al costat dels senzills i dels pobres i, quan cal, es juga la vida. No es deixa endur mai pel seu ego. L'humil reconeix les seves limitacions i les accepta, però no per això es resigna. No es vol posicionar per sobre de ningú. Respecta la dignitat dels altres i no es deixa arrossegar per la seva fama ni per l'atractiu de la glòria humana. Tracta amb la mateixa delicadesa el rei que el captaire. No es defensa inútilment de les crítiques. Les escolta per descobrir què tenen de veritat. Col·labora, no domina. Sap donar i sap rebre. Compareix. És tan fàcil creure's millor i més important que els altres! Quin engany! L'humil és respectat i estimat. No pot abaixar mai la guàrdia, perquè a la primera oportunitat reapareix l'orgull que es presenta com un monstre de set caps o l'au fènix, que reneix sempre de la seva cendra. La humilitat no s'ensenya a partir de tractats teòrics, sinó amb l'exemple de la mateixa vida.

Zoom

Eduard Brufau

L'assassinat d'un soldat a Londres a mans de presumptes islamistes posa a prova de nou la convivència al Regne Unit. L'extrema dreta antimusulmana s'ha afanyat a sortir al carrer i aviat farà dos anys dels greus disturbis que van afectar les grans ciutats britàniques. Amb raó les autoritats han cridat a la calma i han afirmat que l'atemptat també és un atac contra l'islam.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Una proposta utòpica?

Ja van augmentant les veus que es fan sentir, no només per protestar de la situació a la qual ens han portat les estructures de poder, sinó per presentar propostes des de la base per tal de canviar aquesta societat en què vivim. Totes aquestes veus van en una direcció clara: no es tracta de posar fi a la crisi per començar a engendrar-ne una altra. Es tracta d'un canvi radical que ens permeti començar de nou rescatant uns valors socials, ètics i morals que portin a una societat en la qual tots donem un cop de mà per fer-nos feliços.

«La societat ha de fer un canvi radical que ens permeti rescatar uns valors socials, ètics i morals»

Hi ha propostes polítiques —en el sentit més etimològic de la paraula— molt assenyades, malgrat que de moment semblin utòpiques, com la de Teresa Forcades i Arcadi Oliveres, la d'Itziar González Virós o plataformes reivindicatives de drets elementals com la d'Ada Colau.

Jo m'atreveixo a recordar avui una proposta tan senzilla com difícil i tan engrescadora que durant vint-i-un segles ha pogut fer feliços molts homes i dones, comunitats humanes i col·lectius diversos. Em refereixo a unes regles de felicitat que, seguint-les de debò, la vida social i política aconseguiria una pau i una plenitud que no podem ni imaginar.

I, desafiant el perill que em digueu simplista o utòpica, em refereixo a les benaurances de Jesús de Natzaret. No em puc estar de pensar que la primera transformació necessària per a un canvi de la nostra malaurada societat actual és la d'uns valors que ens dugui a tots a ser feliços. En aquests dies al voltant de la Pentecosta només rumiava aquestes paraules que Jesús repetia de diferents maneres als apòstols. Això és, almenys, el que recordava Joan: «Us donaré una alegria que ningú us la podrà prendre», «us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria plena», «perquè tinguin plenament el goig que jo tinc».

Fa uns dies estava en una eucaristia amb homes que han sortit de la droga i la marginació i que fan un camí cap a la reinserció i la recerca d'una vida digna. Ens preparàvem per a la festa de la Pentecosta difícil d'entendre des de les seves mentalitats allunyades d'una simbologia bíblica. En un moment determinat algú va parlar de l'experiència de goig que havia tingut davant les mostres d'amor i tendresa que havia rebut. Jo vaig recordar dos moments evangèlics: el dels deixebles d'Emmaús quan sentien com els seus cors s'abrusaven dins seu mentre Jesús els parlava pel camí. I el final de l'Evangeli de Lluc en el qual diu que els deixebles se'n tornaren a Jerusalem plens de goig. Serà que només l'amor pot engendrar el veritable goig?

Tradicció i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda
T 93 318 14 95
F 93 412 44 55
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer
T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08020 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Crec en Jesucrist, l'amic dels homes

Un dels aspectes que em van captivar des de la primera homilia de Benet XVI —les trobarem a faltar les homilies del papa Benet!— és la referència, que serà recurrent, al tema de l'amistat per indicar la relació del deixeble amb el Mestre Jesús. Home de bona formació clàssica, bíblica i patristica, el nostre bisbe emèrit de Roma va trobar en aquest tema un filó preciós per proposar a l'home i a la dona d'avui un estil personal, psicològic, afectiu i seriós, de relacionar-se amb Jesucrist.

El Déu Amistat —Pare, Fill i Esperit Sant— fa una proposta d'amistat en la persona de Jesús, l'Amic dels homes: «Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet

conèixer tot allò que he sentit del meu Pare» (Jn 15,15). Jesús ens proposa d'entrar en la intimitat del Pare, en la intimitat del misteri de Déu, establint una relació d'amistat amb ell i, per extensió, amb els altres, amb els deixebles, amb els germans. La història paradigmàtica de l'amistat entre David i Jonatan, la mort del qual va provocar un dels més bells poemes d'amor (2Sa 1,19-27), i amb la qual us invito a rellegir el Credo, troba el seu desllorigador en la proposta d'amistat de Jesús: és com si la Sagrada Escritura ens invités a fer l'experiència de l'amistat humana per tal, almenys, de fer un tast de

l'Amistat divina; a través del qui «dóna la vida pels seus amics mogut per l'amor més gran», abeurar-se a la Font mateixa de la vida. Reivindico el mot i l'experiència de l'amistat com a concreció de l'amor. El Jesús de Joan —reivindico també el pluralisme en el Nou Testament— no diu «doneu la vida per tothom», ni tan sols «estimeu tothom», sinó que diu: «Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics» (Jn 15,13). L'amor sempre s'ha de concretar, ja que és del tot impossible estimar en abstracte. Jesucrist ens remet a un Déu concret i personal. En Jesús Déu va concretar el seu amor per nosaltres. És el que confessem en el Credo en dir: «Crec en Jesucrist, únic Fill seu i Senyor nostre...»

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

Un pensament de Kierkegaard

Durant aquest mes de maig, commemorem el bicentenari del naixement de Søren Kierkegaard. El més famós dels pensadors danesos va néixer el 5 de maig de 1813.

La lectura dels seus textos m'acompanya des que tenia vint anys i me'l va fer descobrir José María Valverde. No som davant d'un filòsof en sentit estricte, sinó d'un mestre espiritual, d'un pensador que furga en l'ànima humana i fins a trobar les seves fonts més profundes.

Recullo un pensament del dia 11 de setembre de 1855, uns mesos abans de morir. Escriu el pensador de Copenhagen: «Déu és amor. Això significa que tu ets estimat; i encara no ha nascut un home a qui aquest pensament, especialment quan li és proper, no l'ompli d'una indescriptible joia.»

Hem sentit i hem llegit moltes vegades l'afirmació que encapçala el text. La frase de la Primera carta de Joan és repetida una vegada i una altra en els diaris kierkegaardians, però també en l'obra pseudònima. Afirmar que Déu és amor i que el seu amor és etern, omnipotent i immutable és una afirmació que pot quedar-se en el pla senzillament intel·lectual, però quan esdevé propera, quan és assumida existencialment, l'afirmació esdevé una font de serenitat i de pau, un motiu immens de joia, perquè significa que, independentment d'allò que faci o deixi de fer, d'allò que digui o deixi de dir, d'allò que arribi a ser en la vida, sóc estimat incondicional-

ment per Déu. Déu m'estima tal com sóc. Kierkegaard considera que res no pot omplir més de joia el cor de l'ésser humà que aquesta convicció, perquè Déu, a diferència de les altres realitats humanes, no es cansa mai d'estimar, ja que la seva naturalesa és estimar. El pensament de Kierkegaard, però, té un vessant profundament dialèctic, perquè l'afirmació que Déu és amor és motiu d'una indescriptible joia, però, a la vegada, una font de sofriments. Déu també vol ser estimat, però l'ésser humà experimenta que el seu amor és feble i inconsistent i sent que no pot donar-li allò que Déu li ha donat prèviament: el do d'existir. La joia d'existir el mou a donar-se als altres, a lloar-Lo en signe de gratitud, a venerar la vida sabent que, en tot moment, és sostinguda per Déu.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat Ramon Llull
Consultor del Pontifici Consell de Cultura

Mirada al món

Fòrum ecumènic per la Pau a Colòmbia

Convocat per la Taula Ecumènica per la Pau, s'ha celebrat el Fòrum Ecumènic per la Pau a la Pontifícia Universitat Xaveriana de Bogotà els dies 18 i 19 de maig, que amb el lema «D'una ètica per a la pau, a una pau amb ètica», ha congregat presencialment 300 persones i moltes més l'han seguit per les xarxes socials. Una inversió d'energia humana per a la presa de consciència que la pau no és només el termini del conflicte.

Si la transformació del dolor i el patiment són fecunds per a la construcció de la pau, certament Colòmbia té eines de sobres per ense-

nyar-nos a la humanitat sencera que significa sobreviure a la violència. No són els únics, malauradament, hi ha diversos països més que són víctimes de la divisió i el conflicte armat. Des de l'assassinat el 9 de abril del 1948, del líder polític liberal, progressista, Jorge Eliécer Gaitán, que exigia que s'aturés la persecució contra els liberals per part del Govern conservador, va començar el període anomenat de «La Violència» (1948-1962). 200.000 persones

assassinades i la conformació de la guerrilla dels Llanos Orientales, recolzada pel Partit Liberal. Tot i que es va signar la pau sota el govern del dictador Rojas Pinilla, els pactes no es van complir. Després van aparèixer les guerrilles que s'han conegut posteriorment. Ben bé 65 anys de conflicte armat que encara existeix avui dia. «D'una ètica per a la pau, a una pau amb ètica» és una plataforma de diàleg, una eina més per aprendre la convivència, escoltar-se, prendre consciència del que els ha passat i els continua passant com a persones que tenen dolor i que han après a viure amb ell.

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau Armando de Ramón. Murtra Santa Maria dels Àngels (Xile)

I els valors?

La pèrdua de valors, malauradament, ve de molt enrere en la societat actual. Naturalment que la crisi econòmica que patim també influeix considerablement en aquesta pèrdua. En aquest sentit es pot afirmar que els valors de referència han estat, són i seran un referent molt important per a la convivència.

D'altra banda, cal recordar que els valors humans han tingut un paper tan important en la convivència i en la vida de la humanitat que sembla que estan, avui més que mai, si no en el bagul dels records, en l'oblit. Considero important manifestar que els valors humans són d'importància vital; igual que per al mariner ho és la brúixola, que l'orienta i el guia, indicant-li la ruta a través dels oceans.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Salt

Matrimoni sant

El 15 de maig es va celebrar la festivitat de Sant Isidre Llauredor. Estava casat amb santa Maria de la Cabeça. No es podria celebrar la seva festa el mateix dia que el deu seu espòs, com van fer amb sant Joaquim i santa Anna? Així tindriem un altre exemple de matrimoni sant.

M. ANTÒNIA CARBÓ i HUGUET
Vilafranca del Penedès

Inventar

La llengua, les llengües, han estat les meves eines; potser per això els professo un amor pur i un respecte profund. Les llengües prenen el seu nom de les mateixes arrels, en un procés lliure i llarg en

Sant Oleguer, bisbe de Barcelona

En primer lloc, he de fer una lloança dels articles del bon amic Mn. Josep M. Martí Bonet sobre els pelegrins. Els hem d'agrair. De tota manera, he de precisar per als lectors (ell ben segur que ho té clar) que sant Oleguer no va ser mai «arquebisbe de Barcelona», com posa a *Catalunya Cristiana* el 19 de maig. Barcelona no va ser arquebisbat fins a la segona meitat del segle XX.

Sant Oleguer va ser bisbe de Barcelona i arquebisbe de Tarragona. És una precisió històrica.

Mn. MIQUEL BARBARÀ ANGLÈS
Prevere de l'arquebisbat de Tarragona

el temps. És d'allò més ridícul enorme, d'una temeritat estúpida, inventar-se un nom amb la pretensió de donar a llum una nova llengua. Em refereixo a allò del *lapao*, que resulta del tot inadmissible. Què és això? Una manca de respecte inaudita.

MÒNICA SERRA VIDAL
Sant Cugat del Vallès

Embrions per viure

La finalitat fisiològica i biològica i universal de l'embrió és la vida. L'embrió és un ésser humà en formació, però que ja conté tots els elements que li seran propis, inclòs l'ADN. Res no li serà afegit, ni el color que tindran els ulls quan els obri. Sense perdre tot això de vista, cosa bàsica, i aplaudint amb fervor els avenços de la ciència, per molt bo que sigui guarir, no és acceptable sacrificar embrions humans per guarir humans nascuts perquè no deixa de ser el sacrifici de l'home per l'home. Ja només el fet de «criar» l'embrió, fer-lo créixer uns dies en un laboratori, repel·leix la sensibilitat humana.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Fills de Déu

Per amor a Déu, estimo la vida, i per amor a la vida, estimo Déu. Estimant Déu, estimes tot el que hi ha hagut i tot el que pugui haver-hi perquè Déu és el creador de totes les coses. Els humans som membres de la seva meravellosa obra i tenim la responsabilitat del nostre comportament, dins de l'obra de Déu. Ell ens demana amor amb tot el que ens envolta, sense pronunciar cap mena d'injúria que pugui afectar l'ésser humà.

La societat humana ha d'aprendre a conviure de manera solidària, com veritables germans, perquè tots som fills de la creació i hem de fer honor a aquesta incommensurable obra que el Creador ha dipositat a les nostres mans perquè puguem gaudir amb afecte i devoció. Per això, hem de respectar la humanitat, perquè s'hi troba el nostre passat, present i futur. Tots som fills de Déu.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Desinformació

Crec que el Papa ha parlat recentment sobre la difamació i la calúnnia, dient que són pecats greus. El que no entenc és per què posen en el mateix sac la desinformació. No veig cap mal en el fet de no saber-ho tot en alguns temes. També li vull preguntar si és correcte dir coses dolentes dels altres si són certes.

Efectivament el papa Francesc ens ha recordat una cosa ben elemental de la praxi moral cristiana i de la mateixa ètica humana més fonamental. Difamar i calumniar són pecats greus i el fet que es cometin amb freqüència inusitada, gairebé, diria jo, com un esport nacional, no els exclou de la seva maldat intrínseca. De vegades amb tota la mala intenció, amb la voluntat de «matar el germà», com deia el mateix Papa. D'altres, per inèrcia, donant força a rumors que no sabem si són fundats, i fent córrer la pilota fins que es fa tan gran que ja no l'atura ningú. Un proverbi xinès diu que el poder de la llengua és tan gran que pot arribar a aixafar un home. La meua àvia em deia de petit que més val caure en un bassal de fems que en la llengua de determinades persones. A mi em semblava horrorós això de caure en un pou de fems pestilent i li demanava per què em deia allò. La seva resposta era sàvia: «Mira —em deia—, els fems amb una bona dutxa te'ls treus de sobre, però la fama i l'honor tacats són molt difícils de rentar.»

Pel que fa a la desinformació, crec que vostè no ha entès bé el que vol dir el Papa. No es tracta simplement d'ignorància, de no saber-ho tot. Fins i tot en aquest cas cal ser curosos i recordar que en determinats temes el qui no ho sap tot, no sap res i per tant és millor callar. El Papa es refereix a la «desinformació culpable», cosa molt freqüent en general i en determinats mitjans de comunicació en particular. Es tracta de dir només el que interessa amb el propòsit de fer mal i de confondre i es tapen coses molt importants que haurien de dir-se per compensar objectivament totes les informacions al respecte. I això és immoral quan afecta informacions importants i la presentació i valoració de les persones. Finalment, no perquè una cosa dolenta sobre una persona sigui veritat justifica que se'n pugui parlar obertament. Si no està en joc un bé important, el més caritatiu és callar, vestir pietosament la nuesa moral del nostre proïsme en comptes d'escarnir-lo públicament i enfonsar-lo. Així ho fan molts pares pel que fa als seus fills i els bons amics amb les amistats. Així mateix ho hauríem de fer tots els cristians.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Amb bon humor...

El sentit de la música i la dansa orientals

Gna. Catalina Choi

La meva germana i jo som introductores de la música religiosa coreana a l'Estat espanyol. Des de l'any 2001 fem molts concerts, conferències i sessions terapèutiques amb música oriental.

El dia 28 de juny, a les 20.30, oferim el concert *Desde Sol Naciente a su Ocaso*. Tindrà lloc a la Biblioteca Nacional de Catalunya, carrer Hospital, 56, de Barcelona. El programa serà el següent: benvinguda i conferència sobre cultura i art a Corea, impartida per Antonio Ezquerro, del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC); cant gregorià, amb el cor femení de la Universitat Catòlica de Busan (Corea), dirigit per Choi Yu Jung; intervenció del guitarrista Lee Youn Jeoung; amb obres d'Albéniz i Granados; cant de la soprano Yoo Seoung Hee; dansa ritual coreana i cor femení de la Universitat de Busan, i cant gregorià amb la directora convidada Sun Hwa Choi.

L'estètica d'aquest ball demostra els sentiments profunds de la bellesa i del dolor. A través de la dansa es transforma la sensació de tristesa en alegria. S'hi construeixen dos aspectes: el dolor i el goig. A través

d'aquest ball, s'expressa la virginitat i la claredat del caràcter femení coreà. En el segle XV les sacerdotesses coreanes van començar a actuar com a artistes i terapeutes. Tots els patiments humans es resumeixen en el seu art; els purifiquen i arriben a esdevenir consol i esperança per a la vida. Aquí es demostra l'ànima. Això s'observa clarament en la coreografia, que posa de manifest una forma de cargol, com a signe del ritu

tradicional que representa la vida i la mort.

La música, que té moments de tensió i relaxació, mostra alhora serenitat i dinamisme. S'hi representen tots els sentiments humans (alegria, amor, felicitat i patiment), més enllà de la vida i la mort. Tot s'abraça i es revitalitza en la vida i la bellesa. Aquesta dansa té una estètica especial. Es podria contemplar com a fandango o flamenc, que són he-

rències humanes. S'hi vol demostrar amor fratern, superar les dificultats i que, al final, s'arribi a construir una comunitat universal d'alegria, igualtat, llibertat i justícia.

El poble coreà és un poble molt religiós. Sant Agustí deia que el cant és doble pregària. Els músics litúrgics orientals només ofereixen la seva música per lloar Déu.

El 29 de juny pujarem a la basílica de Montserrat per fer, a les 13.15, l'ofrena a la Mare de Déu. Durant tres quarts d'hora interpretarem cants gregorians i alguns cants coreans.

El 30 de juny, a les 12.00, participarem en la missa dominical a la catedral de Barcelona i acompanyarem els cants. A aquest acte assistirà l'arquebisbe emèrit Mons. Andrés Chang Mu Choi, que va ser president de la Conferència Episcopal de Corea.

L'organitzadora i protagonista és la meva germana, Sun Hwa Teresa Choi, que ha estat sis anys a Barcelona i finalitza els estudis, concretament la tesi doctoral, amb els directors del CSIC de Barcelona. D'aquesta manera vol demostrar el seu amor, estimació i gratitud als barcelonins, especialment al cardenal Lluís Martínez Sistach.

Peregrinació a Barbastre

Alberto Pérez Díez

La Pastoral Gitana de Barcelona es va unir a la IX Peregrinació Internacional del Poble Gitano a Barbastre (Osca), el diumenge 28 d'abril. Gairebé mig centenar de pelegrins de la diòcesi de Barcelona ens vam trobar amb pelegrins francesos, italians i aragonesos al costat de la casa del beat gitano Ceferí Jiménez Malla, «El Pelé». Després ens vam adreçar, amb els nostres estendards, en processó fins a l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís, on vam celebrar l'eucaristia juntament amb els feligresos de Barbastre.

Hem viatjat fins a Barbastre cercant les petjades del gitano Ceferí. Volíem conèixer directament la ciutat que ell, a través de Déu, va escollir per viure, fent la voluntat de Crist, i el carrer que dona testimoni que hi va passar Ceferí «fent el bé». La ciutat amiga que es va veure estremida per la sang de Ceferí i d'altres màrtirs.

Mitjans de comunicació en l'àmbit educatiu

Gmà. José Paniego Rivero, s.g.

La humanitat sempre s'ha servit de diferents mitjans de comunicació i informació. Primer, la paraula oral. L'any 764, la paraula oral es va veure reforçada amb documents escrits. Més tard, es va servir de la radiodifusió; posteriorment, de la televisió, i als nostres dies, de les xarxes socials de comunicació en els seus diferents formats: internet, telèfons mòbils, iPad, iPhone, diaporames (Ds)...

És freqüent veure gent pels nostres carrers mirant una pantalla d'aquests mitjans de comunicació i informació: podríem dir que som a l'època de les pantalles. Els educadors hem de veure en aquests signes dels nostres dies mitjans privilegiats per educar els nostres alumnes en valors ètics i morals. Quan els missatges són immorals o superficials, hem d'advertir-los que s'alliberin dels seus continguts; advertència que es fa extensiva perquè els pares i les mares de família controlin els programes que els seus fills veuen a casa i el temps que dediquen veient-los, amb possibles privacions d'hores de son i de descans.

Cada dia és més gran la importància que en aquest àmbit tenen els e-mails i *power-points* o diaporames. En rebo desenes; els llegeixo i molts

cops medito el seu contingut, cosa que afavoreix la meua actualització en el camp religiós-formatiu. Els missatges dels Ds són molt rics i variats. S'hi exposen temes de diferents àmbits: llengua, religió, història, costums i molts aspectes del saber humà i de la comunicació.

Donada la varietat i la riquesa dels seus continguts, he gravat en un llapis electrònic centenars de Ds. És la meua «biblioteca digital», que consulto en algunes ocasions. En rebre un Ds, si considero que el seu contingut és de certa importància, el reenvio a una trentena de persones per compartir amb elles els seus valors culturals o religiosos; manifestats sobre el seu triple aspecte de contingut: verbal, musical i d'imatge. Si algun dels lectors desitja beneficiar-se d'aquesta comunicació, pot sol·licitar-la a l'adreça del meu correu electrònic (jpaniego@gabrielistas.com).

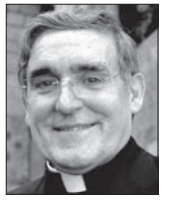
L'Església ha de fer servir aquests mitjans de comunicació i informació per exercir l'apostolat. Per això necessita una actualització de la formació de sacerdots, religiosos, religioses i seglars que treballin en els diferents camps d'apostolat. L'expansió generalitzada d'aquests mitjans hem de veure-la com un signe dels nostres temps que hem d'aprofitar en l'exercici de la nostra acció educativa.

Paraula i vida

La crida de Càritas davant la crisi

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Aquest diumenge celebrem el *Corpus Christi*. És una festa antiga i plenament cristiana: la festa del Cos i de la Sang de Jesús, que Ell ens ha lliurat per amor.

El llibre dels Fets dels Apòstols, quan parla dels primers cristians, uneix l'assemblea eucarística amb dues característiques bàsiques: la unió de cors i la comunió de béns: «Prenien part amb assiduitat en l'ensenyament dels apòstols, en la distribució de les almoines, en la fracció del Pa i en les pregàries.» La vinculació de l'eucaristia amb l'atenció als pobres esdevé tradicional en les comunitats cristianes dels primers segles; els Pares de l'Església uneixen la partició del Pa eucarístic, que és el Cos de Crist, amb l'esforç per partir i repartir el pa de l'aliment material als pobres, que són com la personificació del Crist. Els cristians no podem oblidar mai la pràctica de

les anomenades *obres de misericòrdia*, tant les espirituals com les corporals.

En la festa de *Corpus Christi* celebrem el Dia de l'Amor Fratern: un dia que faci que tots els dies de l'any visquem més l'amor fratern. Càritas ens assenyala un lema per aquest dia: «Hola, hi ha algú?» És una crida, és com una petició d'auxili davant l'angoixa i la soledat que experimenten els pobres i les persones que es queden als marges d'aquesta societat nostra; especialment és la crida que ens dirigeixen els que podem anomenar *els nous pobres*.

Quan una persona es queda sense feina, quan una família es queda sense casa, sense recursos per poder tirar endavant la seva vida i la dels fills, és ben natural que davant la por i l'angoixa sorgeixi la pregunta: estic sol o hi ha encara algú que em pugui donar una mà?

Aquí és on es fa present una crida a la solidaritat. Sort n'hi ha! Perquè a la nostra societat hi ha un esperançador desvetllament de la solidaritat. Càritas, com a organisme oficial de l'Església per a l'acció caritativa i social, invita també constantment a la solidaritat. Perquè per realitzar la seva tasca necessita l'esforç dels professionals de l'acció social, dels molt nombrosos voluntaris, sense els quals moltes coses que es fan no serien possibles, i dels donants, perquè la major part dels mitjans econòmics que fan possible el seu ajut provenen de la iniciativa social. Sobretot en les actuals circumstàncies, l'acció de Càritas esdevé —amb moltes altres iniciatives— un gran factor de cohesió social. Gràcies a tots els qui fan possible que Càritas pugui complir el que és un dels lemes que inspira la seva actuació: «No tenir un no per a ningú.»

Als quatre vents

A les cinc, adoració eucarística

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Poques vegades les meves reflexions tenen el caràcter que té la d'avui: una cita per a una convocatòria. Desitjo demanar a totes les persones que puguin, que se sumin aquest diumenge a un acte eucarístic a la Catedral de Tarragona a les 5 de la tarda, una hora abans de començar la missa i posterior processó del *Corpus Christi*. La felicitat iniciativa és una proposta, aprovada ja per Benet XVI, que s'inscriu en el calendari de l'Any de la fe, que inclou, en el dia del *Corpus Christi*, un moment particular d'adoració eucarística presidida pel Papa en comunió amb tots els pastors del món.

En raó del vincle entre fe i eucaristia, el papa Francesc presidirà un acte d'adoració a la basílica de Sant Pere del Vaticà a la mateixa hora. Però no estarà sol amb els qui vagin a l'acte, sinó que es veurà espiritualment acompanyat per tots els qui vagin a les catedrals i a les esglésies i comunitats religioses escampades per tota la terra, a fer una hora d'oració davant el Santíssim Sagrament.

A les catedrals presidirà el bisbe de cada lloc. D'aquesta manera es visualitzarà un gest de comunió espiritual per damunt de cultures i fronteres. Els fidels es reuniran a totes les catedrals, i en altres esglésies si és el cas, per fer aquests moments d'adoració eucarística simultàniament amb el Papa, i guiant-nos per l'hora local de Roma de les cinc de la tarda, que en el cas de Tarragona coincideix amb la nostra hora.

L'adoració és una necessitat de l'esperit. Generalment, quan volem reafirmar el nostre jo, exigir els nostres drets, ens posem drets i aixequem la veu. En l'adoració, en canvi, ens postrem davant d'aquell que confessem que és infinitament més gran que nosaltres, encara que sigui alhora tan proper, i practiquem el silenci, totalment o parcialment. Parlem amb el cor i posem en mans de Déu les nostres alegries i tristeses, els nostres amors, pors i propòsits, al costat de tantes peticions. És un moment de pau.

Quan estiguem units aquest diumenge, i men-

tre adorem Jesucrist en l'Hòstia santa, pregarem molt units al papa Francesc, perquè Déu l'assisteixi en el govern de l'Església universal. I tindrem molt en la memòria un estimat antecessor seu, Joan XXIII, de la mort del qual el dilluns 3 de juny es compleixen cinquanta anys. Sempre va ser un Papa molt proper a la gent i el món va plorar en el seu comiat. El seu pontificat queda per a la història associat a la convocatòria del concili Vaticà II, i a moltes anècdotes que reflecteixen el seu caràcter senzill i la seva bondat. Estant en missió diplomàtica a Istanbul, confessava que, a part dels seus molts compromisos i de fer esforços per aprendre el turc, buscava sempre moments per a l'adoració eucarística. Per fi s'hi va obligar els dijous de deu a dotze de la nit. Nosaltres la farem aquest diumenge, no a una hora tan avançada, sinó a les cinc de la tarda. Confio que siguem molts els qui adorem en aquesta hora el Senyor, en unió amb el Papa i amb tota l'Església.

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

PROP DE DOS-CENTS DIOCESANS PEREGRINEN A ROMA AMB EL CARDENAL DE BARCELONA

Pentecosta en l'Any de la Fe amb el papa Francesc

Ramon Ollé

Delegat de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de Barcelona

L'arxidiòcesi de Barcelona ha organitzat un pelegrinatge a Roma amb motiu de l'Any de la Fe. Del 18 al 20 de maig, presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach, i acompanyat pel bisbe auxiliar i vicari general, Mons. Sebastià Taltavull, i els vicaris episcopals, Mn. Jesús Sanz, Mn. Salvador Bacardit, Mn. Segimon Garcia, Mn. Lluís Ramis i Mn. Joan Cuadrench, van participar-hi al voltant de dues-centes persones, que van sortir de Barcelona amb la il·lusió de poder fer-se presents en els actes del dia de Pentecosta organitzats al voltant de les diferents basíliques de Roma i de la missa a la plaça de Sant Pere amb el papa Francesc.

Al grup de pelegrins provinents de diferents parròquies de Barcelona i rodalia, els acompanyaven també Mn. Joan Obach, delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgica; Mn. Sergi Gordo, secretari general i canceller de l'arquebisbat de Barcelona; el Dr. Jaume Aymar, director de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana, així com el delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social, Ramon Ollé, el secretari particular del cardenal, Mn. Alfred Sabaté, i el director del Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya, Mn. Aureli Ortín, els quals van acompanyar els diferents autocars de pelegrins donant les explicacions necessàries al llarg del recorregut. L'organització tècnica del pelegrinatge va estar a càrrec del Club+Amics i de la directora de l'agència de viatges Ruth Travel.

La descripció del viatge s'hauria de fer més en termes emotius que no pas del relat cronològic. La visita a la basílica de Santa Maria la Major, dedicada a la Mare de Déu i de tan llarga tradició mariana, va oferir l'emoció de poder compartir la primera salutació del cardenal arquebisbe a tots els pelegrins. Va ser també ocasió de compartir la missa amb els membres de la mateixa parròquia i d'emocionar-se contemplant els magnífics mosaics i la seva significació, que van ajudar els pelegrins a compartir la bellesa de l'art, la significació de la litúrgia, l'emoció de trepitjar una basílica que durant tantes generacions conserva el sentit de Maria Mare de Déu, Mare de l'Església.

Sant Joan del Laterà va representar als pelegrins el contacte amb la catedral de Roma i de tot el món i va significar trepitjar la segona de les quatre basíliques majors de Roma. Això ens permeté de nou contrastar la bellesa dels mosaics de l'absis, sentir-nos internament allotjats al temple cap dels

aquesta imatge parla

© Ramon Ollé

temples i poder comprendre aquella església principal de la ciutat: primera basílica construïda per l'emperador Constantí al segle IV, residència dels Papes des de l'emperador Constantí fins a la tornada dels Papes d'Avinyó, sent per tant la Catedral del Món. A la basílica, el bisbe Sebastià va dirigir una oració amb tots els pelegrins.

El punt central del pelegrinatge va ser el diumenge 19 de maig, festa de Pentecosta, quan els pelegrins van participar en la missa presidida pel Sant Pare Francesc. Ben de matí, a tots els hotels on s'allotjaven els pelegrins va sonar l'alarma per tal de poder estar a la plaça de Sant Pere a les set del matí i poder ser els primers a accedir a les millors posicions properes a l'altar. Va ser una estona de convivència, canvi d'impressions i força alegria entre tots mentre esperàvem que a les 10 del matí comencés la missa, que va ser precedida de l'oració del Sant Rosari. La missa començà puntualment i la van celebrar el cardenal Martínez Sistach, el bisbe Taltavull, els vicaris episcopals de la nostra diòcesi i els diaques que hi assistiren, així com bisbes i sacerdots d'altres diòcesis. Va impressionar el to serè i suau amb què el papa Francesc resa i el to potent que la seva veu va adquirir quan va fer l'homília. Homília que tots plegats vam entendre per la seva estructura simple i clara: la d'un Papa que en poques paraules diu moltes coses i provoca moltes emocions perquè parla amb el cor i arriba al cor. «La novetat que Déu aporta a la nostra vida és allò que veritablement ens realitza, el que ens dona la veritable alegria,

la veritable serenitat, perquè Déu ens estima i sempre vol el nostre bé.»

«L'Esperit Sant és l'Esperit de la unitat, que no significa uniformitat, sinó reconduir-ho tot a l'harmonia. En l'Església, l'harmonia la fa l'Esperit Sant: ipse harmonia est.»

«L'Esperit Sant ens introdueix en el misteri del Déu viu, i ens salvaguarda del perill d'una Església gnòstica i d'una Església autoreferencial, tancada en ella mateixa.»

En sortir de la missa, causà força impressió el llarg recorregut que va fer el

«Portem ben presents al cor tots els diocesans i la nostra professió de fe la fem en comunió amb tots ells»

Pontífex per la plaça de Sant Pere. Va saludar tots els pelegrins i va dedicar un temps a cadascuna de les persones discapacitades, amb cadira de rodes, i a les respectives famílies, fet que ens va emocionar a tots. Al migdia, vam tenir un dinar per reposar energies i poder visitar a la tarda la basílica de Sant Sebastià de les Catacumbes, que va ser assignada com a títol al nostre cardenal arquebisbe per Benet XVI.

A la tarda, doncs, vam pregar a la basílica de Sant Sebastià i vam intercanviar una llarga estona amb el cardenal i el bisbe auxiliar amb una molt bona acollida.

El pelegrinatge d'aquell dia acabà a

la basílica de Sant Pau Extramurs, tercera de les grans basíliques patriarcales de Roma que els pelegrins van visitar durant aquests dies, i on es conserva la sepultura de l'apòstol sant Pau. L'esplendor d'aquesta basílica, que és la més gran després de la basílica de Sant Pere, va ajudar a entendre als pelegrins l'estructura basilical romana més típica.

El dilluns 20 de maig vam dedicar el dia al Vaticà, començant per una missa celebrada a l'altar de la càtedra de l'apòstol Pere, presidida pel cardenal, concelebrada pels preveres i diaques del pelegrinatge. El cardenal va manifestar en l'homília la seva alegria per celebrar la missa en aquell lloc que recorda l'apòstol sant Pere i tots els seus successors: «Els qui formem aquest pelegrinatge som uns privilegiats —va afegir—. Però volem fer particips tots els diocesans de Barcelona d'aquest privilegi, i els portem ben presents en el cor i la nostra professió de fe la fem en comunió amb tots ells.»

En acabar la missa, vam visitar la cripta dels Papes i la basílica de Sant Pere. L'última mirada a Roma va ser des de la basílica de Sant Pere in Vincoli, que recorda el patiment d'aquest sant en el seu empresonament romà, mentre hi admiràvem la meravellosa estàtua de Moisès de Miquel Àngel.

El pelegrinatge ens deixa el record d'un important grup de feligresos que comparteix amb el papa Francesc la missa de la Pentecosta, que rep de nou l'alè de l'Esperit Sant, que se sent Església entre la multitud de les esglésies que celebren amb el Papa la festa, i que torna de nou a la seva diòcesi amb els seus pastors plens de goig d'haver participat en aquesta experiència de fe, d'amistat i d'unitat.

Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia

VIATJA EN FAMÍLIA A ROMA

Un viatge a Roma en vaixell amb Grimaldi Lines converteix el trajecte en una experiència de trobada i oració única. Si viatgeu en grup a bord podreu compartir activitats com la Catequesi, rebre l'Eucaristia, resar el Rosari, participar en moments més lúdics com jocs, cançons, etc. I una vegada a Roma, podreu assistir a la Missa del diumenge a la Catedral de Sant Pere del Vaticà celebrada pel papa Francesc.

5 DIES/ 4 NITS: DE DIVENDRES A DIMARTS

Cabina Quàdruple	Cabina Triple	Cabina Doble
199 €	250 €	320 €

Preus vàlids fins al 20 de juny de 2013.

PREU PER PERSONA INCLOU:

- Passatge de vaixell, anada i tornada, en cabina interior.
- 2 nits d'acomodació en Hotel a Roma en règim d'allotjament i esmorzar.
- Taxes i assegurança de viatge.

*Consulta condicions i disponibilitat. Places limitades.

902 531 333
agències de viatges

reservas@grimaldilogistica.com
www.grimaldi-lines.com

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI 1)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

JUNY

2. DIUMENGE

El Cos i Sang de Crist (S), Blanc. Lectures: Gènesi 14,18-20/Salm 109/1 Corintis 11,23-26 / Lluc 9,11b-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eugeni I, p.; Germà, Paulí, Just i Sici, mr.; Marcel·lí i Pere, mr.; Potino y Blandina, mr.

3. DILLUNS

Sant Carles Luanga (MO), Vermell. Lectures: Tobit 1,1a.2;2,1-9 / Salm 111 / Marc 12,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaac, monjo i mr.; Justí, mr.; Oliva, vg.

4. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Tobit 2,10-23/Salm 111 / Marc 12,13-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Clotilde, reina; Felip Smaldone, prev. i fund.; Francesc Caracciolo, prev. i fund.; Hilari, b.; beat Joan Grau, rel.; Noemí i Rut; Pere Màrtir, prev. i mr.

5. DIMECRES

Sant Bonifaci (MO), Vermell. Lectures: Tobit 3,1-11.24-25 / Salm 24 / Marc

12,18-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sanç, mr.; Zenaida, vg.

6. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Tobit 6,10-11a;7,1-10 / Salm 127 / Marc 12,28b-34. O bé. **Sant Norbert (ML), Blanc.** Barcelona i Sant Feliu de Llobregat: **Beat Josep M. Peris Polo (MO), Vermell.**

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Artemi, Càndida i Paulina, mr.; Bertran d'Aquileia, b.; Marcel·lí Champagnat, prev. i fund.

7. DIVENDRES

El Sagrat Cor de Jesús (S), Blanc. Lectures: Ezequiel 34,11-16 / Salm 22 / Romans 5,5-11 / Lluc 15,3-7

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, beata Anna de Sant Bartomeu, rel.; Pere i Vistremont, mr.; Robert, ab.

8. DISSABTE

El Cor Immaculat de Maria (MO), Blanc. Lectures: Tobit 12,1.5-15.20/Salm Tobit 13,2-8 / Lluc 2,41-51. Tortosa: **De-dicació de la catedral (S), Blanc.**

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cal·líope, mr.; Guillem, b.; beat Jaume Berthieu, mr.

Lectures bíbliques

Corpus Christi

Lectura primera

Gn 14,18-20

Portà pa i vi

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris.» I Abram li donà el delme de tot el botí.

Salm responsorial

109

Oracle del Senyor el meu Senyor:

«Seu a la meva dreta,
i espera que faci dels enemics
l'escambell dels teus peus.»

R. «Ets sacerdot per sempre,
com ho fou Melquisedec.»

Que el Senyor estengui lluny des de Sió
el poder del teu ceptre.
Impera enmig dels enemics. **R.**

«Ja eres príncep el dia que vas néixer,
tens la glòria sagrada des del si de la mare,
des del principi jo t'he engendrat.» **R.**

El Senyor no es desdiu del que jurà:
«Ets sacerdot per sempre,
com ho fou Melquisedec.» **R.**

Lectura segona

1Co 11,23-26

Cada vegada que en mengeu i en beveu,
anuncieu la mort del Senyor

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor; Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

Al·leluia

Jn 6,51

Jo sóc el pa viu, baixat del cel, diu el Senyor;
qui menja aquest pa, viurà per sempre.

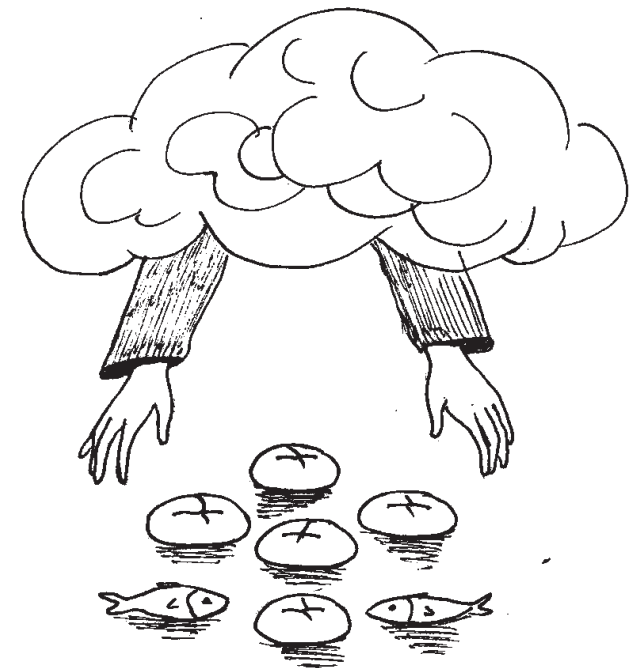
Evangeli

Lc 9,11b-17

Tothom en menjà tant com volgué

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Un dia Jesús parlava del regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li:

Glòria Monés

«Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblat.» Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes. Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta.» Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

D'adorar a compartir:
els primers fruits de la crisi

Reiterades variants textuais posen en relleu la desafecció dels deixebles respecte a «les multituds» de seguidors de Jesús. Lluc encapçala l'escena dels pans recalçant que «el dia començà a declinar», abocat a una crisi profunda, i que l'indret on es trobaven era inhabitable, «som en un lloc desert». Els deixebles, lluny de tenir cura de la gent que s'interessava per l'ensenyança de Jesús sobre el Regne de Déu, pretenen que els despatxi: «¡Acomiada la multitud, que se'n vagin per les aldees de la rodalia i per les masies a buscar-se allotjament!» Jesús els intimà: «¡Doneu-los vosaltres menjar!» I és que sí que en tenien, però no estaven disposats a compartir-ho amb la gent més necessitada: «¡No tenim més que cinc pans i dos peixos! Si no és que anem nosaltres mateixos a comprar per tot el poble aquest de menjar.» Només parlen de «comprar» amb diners, atrapats per la societat de consum. Amb quin menyspreu volen treure's del damunt les persones que havien assolit la maduresa i a qui Jesús invitava a la taula del Regne, parada figuradament en un lloc desert d'afecte i d'amor: «Eren, en efecte, els adults simbòlicament cinc mil.» L'ordre de Jesús és taxativa: «Feu-los recolzar per terra en grups com de cinquanta», exactament com feien els grups de profetes. Tot seguit Jesús passa a l'acció: «Després prengué els cinc pans i els dos peixos; alçant la mirada al cel, va pregar i va pronunciar la benedicció sobre ells», fecundant tant els pans com els peixos amb l'alè de la pregària que Lluc fa ressortir en els moments més crítics de la vida de Jesús. En comptes de fer un gest espectacular de miracle, «els anava donant als deixebles perquè els oferissin a les multituds» i es multipliquessin a les seves mans. No solament «quedaren saciats», sinó que «hom recollí el sobrant dels fragments: una dotzena de cistelles»: uns personatges anònims tenen cura perquè en pugui participar tot el poble d'Israel... i també nosaltres.

«En l'Eucaristia hi ha inclòs tot el bé espiritual de l'Església, Crist»

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona
peretenagarriga@gmail.com

L'afirmació conciliar i els avisos paulins

Amb més o menys solemnitat, se celebra aquests dies, arreu de l'Església llatina, la solemnitat del Cos i de la Sang de Crist. Una festa nascuda en l'època medieval, que ha anat adquirint amb el pas del temps diversos aspectes, segons la situació de la pietat de l'Església i la seva inserció en la cultura. No farem ara la història. En aquest Any de la Fe i celebració cinquantesimària del Concili Vaticà II, ens aturem més aviat en l'afirmació que serveix de títol, i es troba al decret sobre la vida i ministeri dels preveres, n. 5. És una afirmació rotunda i clara de la centralitat absoluta de l'Eucaristia en l'Església, precisament perquè l'Eucaristia és Crist present i ofert per la vida dels homes.

¿Com tractem aquest bé espiritual —comú, diu sant Tomàs— que és l'Eucaristia? La pregunta no és inútil. Des de les primeres comunitats paulines ja apareixen conflictes i desviacions en el tracte amb l'Eucaristia. Sant Pau, a l'Església de Corint, li fa advertències severes sobre el que és bo i el que no ho és en la pràctica eucarística que tenen (vegeu 1 Corintis 11,17-33). Les seves advertències ens són encara avui de plena actualitat.

Les divisions desfiguren el sopar del Senyor

Crist és un de sol, i ell ha mort per reunir els fills de Déu dispersos. Ha enviat l'Esperit per congregar en la unitat de la fe, predicada pels Apòs-

tols, tots els pobles i llengües. L'Eucaristia és el sagrament de la unitat amb Crist, amb l'Església, en la perspectiva de la unitat de tots els homes. És el sagrament de la «comunió». Per això, les divisions excoents i els particularismes entre els cristians que es reuneixen «en església» per celebrar l'Eucaristia desfiguren inevitablement el sopar del Senyor: els qui això pensen i així actuen, com si s'haguessin congregat per a una reunió familiar, o d'un grup d'amics, per menjar i beure simplement, o parlar de les seves coses, han d'escoltar l'Apòstol: «Això que feu ja no és el sopar del Senyor!»

La qüestió sobre la fidelitat al «sopar del Senyor» no podem oblidar-la mai. La possibilitat de mancar-hi és diferent, segurament, que en el cas de Corint, però el problema de fons es planteja constantment. Si no portem a l'assemblea eucarística un esperit sincer de comunió eclesial, cristiana i fraterna, obert a Déu i als homes, no arribem a correspondre al «sopar del Senyor». És un esforç irrenunciable.

La tradició que ve del Senyor

A l'Església de Corint sembla com si s'haguessin oblidat de l'entranya mateixa del sopar del Senyor. Per això Pau els recorda el fet fundacional amb tota precisió. És la narració escrita més antiga que ens dona l'Escltura sobre la institució de l'Eucaristia, i és la única en la qual es diu explícitament, tant sobre el pa com sobre el calze, que cal «fer això en memorial del Senyor».

La intenció de Pau és clara: ni ell ni els Corintis, ni l'Església de Jerusalem, s'han inventat l'Eucaristia. La tradició ve del Senyor!

També això és important recordar-ho avui, i sobretot viure-ho. Tantes vegades hi ha cristians que pensen que l'Eucaristia s'hauria de fer d'una altra manera, o també cristians que es distreuen en la pregària eucarística, quan «ferm allò que el Senyor ha manat!». No podem sinó admirar, i donar gràcies a Déu, per la fidelitat amb què l'Església de tots els temps i llocs ha mantingut la fidelitat al Senyor, sota la llum de l'Esperit Sant.

Discernir el que rebem

Les advertències de Pau es fan severes sobre les disposicions i manera com els fidels de Corint han de rebre l'Eucaristia. No es pot anar a combregar sense discernir la veritat del que es va a rebre, que és el cos del Senyor! En altres termes: no es pot combregar sense fe, com no es pot combregar sense estar d'acord —en comunió— amb la persona de Crist i la seva paraula.

Qui negarà la validesa d'aquesta advertència per a qualsevol de nosaltres? La manera banal com alguns fidels reben el Cos del Senyor fa témer la falta de discerniment en la fe, com la participació eucarística gairebé unànime d'una assemblea congregada ocasionalment —en una confirmació, per exemple— posa l'interrogant no temerari sobre les degudes disposicions espirituals. No es tracta de ser jansenistes, sinó de discernir en la fe.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Felip Smaldone

- ✓ Nascut a Nàpols el 1848
- ✓ Sacerdot dedicat a l'atenció dels sordmuts
- ✓ Va morir a Lecce, sud d'Itàlia, el 1923
- ✓ Canonitzat el 2006 per Benet XVI

Quan encara era seminarista aquest sant napolità es va dedicar a atendre les persones sordmudes, formar-les i acompanyar-les espiritualment. La seva tasca no tenia precedents, perquè en aquella època els sord-muts quedaven arraconats, també per la mateixa Església. Una vegada ordenat sacerdot, Felip Smaldone va continuar amb la seva tasca, a part d'atendre malalts de tota mena. Justament tenint cura de malalts durant una plaga que va afectar Nàpols, ell la va contraure però es va guarir miraculosament per intercessió de la Mare de Déu. Va arribar a moment, però, que sant Felip Smaldone es va veure superat per la frustració en què vivien les persones sordmudes que formava i que no obtenien cap mena de reconeixement de la societat ni de l'Església. Va demanar deixar aquest apostolat i ser enviat a missions, però afortunadament el seu pare espiritual el va convèncer perquè continués amb la seva missió. Els fruits, finalment, van arribar: l'any 1885 va obrir una escola per a persones sordmudes a Lecce, i al capdavant hi va posar un grup de religioses, que es van convertir en les Salesianes dels Sagrats Cors. Després d'aquesta primera obra, Smaldone va fundar més escoles, també per a cecs i orfes, de les quals era responsable la nova congregació religiosa.

Lleida

El bisbat aposta pel treball en xarxa

Celebrada l'Assemblea Diocesana a l'Acadèmia Mariana

Jordi Pérez Ansotegui
Lleida

Treballar en xarxa amb les diferents àrees, delegacions, moviments i grups pastorals amb parròquies i arxiprestats i aprofitar totes les sinergies possibles d'aquesta relació és una de les principals conclusions de l'Assemblea Diocesana del Bisbat de Lleida, celebrada a l'Acadèmia Mariana al voltant de la qual es van aplegar uns 300 seglars, preveres i religiosos.

La jornada, que va iniciar-se amb l'exposició de dues ponències, una sobre l'àmbit arxiprestal i l'altra sobre les Àrees de Cooperació del Bisbat, va desenvolupar-se en diferents grups de treball, els quals van analitzar cap on ha d'anar la tasca de totes les comunitats cristianes en un futur, per acabar posant en comú totes les aportacions.

Totes dues ponències van coincidir a cercar un treball més en comú, complementari i ben coordinat entre tots els que formen part de les diferents comunitats cristianes de la diòcesi, com a recorregut de l'Església del futur, renovada i creativa. Aquest treball en comú necessitarà uns coordinadors en els diferents moviments i un calendari de reunions per ser més efectiu.

Compartir neguits i riqueses

Mònica Cabezuolo, responsable de l'Àrea d'Evangelització i encarregada de presentar una de les ponències, sintetitzava el que era la tasca de tots aquests grups i feia una crida a trencar barreres. «Cadascú fa el seu servei pastoral des d'un punt de referència concret, però amb la visió oberta posada al servei de la comunitat lleidatana. Per tant, aprofitem els recursos que existeixen. Proposem, suggerim, movem-nos per anar a buscar l'altre. Compartim neguits i riqueses», deia.

Cabezuolo incitava els participants a l'Assemblea Diocesana a seguir treballant en coordinació, ja que hi havia el perill de caure en l'aïllament, si es feia en solitari i movent-se només per criteris personals; de deixar per cobrir serveis, donada l'especificitat d'algunes de les tasques, o de caure en duplicitats, precisament per la manca de diàleg i coneixement del que fan els altres. Per tot això demanava compartir esforços. Una línia similar va tenir la ponència de Lluís Sallan, responsable de la Delegació Episcopal d'Ensenyament i redactor del text de l'àmbit arxiprestal. Sallan partia de la lògica de sumar i compartir des de dins de la diòcesi no com una nova moda, ni com un artefacte per respondre a la migradesa de preveres, sinó com «una garantia d'una evangelització eficaç». I és que l'acció i la formació de qualsevol de les comunitats cristianes, des de la parròquia i l'arxiprestat fins a les àrees pastorals i delegacions episcopals, es regeixen pels principis d'interdependència i de realitat.

Sallan tocava de peus a terra a l'hora

de plantejar que no totes les parròquies podien tenir de tot (equip de catequesi, grups de formació d'adults, catequesi de confirmació, etc.), però que això no volia dir que no haguessin d'atendre tothom en la seva necessitat singular, d'aquí que plantegés la cooperació interparroquial i amb àrees diocesanes de pastoral com la forma més realista i amb més futur de treball.

«En aquest camí per anar plegats, ja hi ha moltes coses fetes i serveis compartits, però la proposta de la ponència va més enllà. Si l'opció de treballar en comunió i complementarietat com una família és una condició per progressar en la tasca evangelitzadora, també ho és que els seglars assumeixin el seu protagonisme i desenvolupin un paper decisiu a través per exemple dels consells pastorals arxiprestals, els equips interparroquials de catequesi o la connexió de l'acció parroquial i arxiprestal amb les institucions de la societat civil», deia Sallan.

Organitzar la parròquia i l'arxiprestat, assumir l'atenció pastoral d'una zona, actuar coordinadament en les diferents àrees per tal d'ajudar a potenciar i millorar parròquies sense solapar-se unes i altres, oferir als arxiprestats plans de formació i convocatòries de joves i adults i activitats són algunes de les accions no solament possibles, sinó ja iniciades a la diòcesi de Lleida.

Missatge d'optimisme

L'Assemblea Diocesana va cloure amb la intervenció del bisbe de Lleida, Joan Piris, el qual va llençar un missatge d'optimisme a mirar el futur amb esperança. Una actitud vital en tots els sentits. «Quan les persones ja no esperen res viuen desanimades, gairebé com mortes. L'esperança mou la vida i hem d'oferir motius d'esperança al

«Quan en una comunitat torna a florir l'esperança hi ha una recuperació, es desvetllen noves energies»

nostre voltant», deia. «Quan en una comunitat torna a florir l'esperança hi ha una recuperació, es desvetllen noves energies.» Per això, Mons. Piris deia que «ser sembradors d'esperança és la vocació dels qui seguim Jesús... és una dimensió de la vida cristiana».

Per tot això, el bisbe Piris animava els cristians a predicar l'esperança en èpoques de crisi com l'actual. «El futur de la Humanitat està en mans d'aquells que sàpiguen donar a les generacions futures raons de viure i raons per esperar.»

El creient té avui la doble sensació que el món necessita més que mai el profeta de l'esperança, però al mateix temps sent que el missatge ofert sembla no interessar. I és que «creure és esperar... i a esperar s'aprèn arriscant, caminant, fent... per això ens cal la reflexió, l'oració i la revisió a la llum de la promesa de Déu».

«Els creients i la comunitat cristiana, en general, necessitem avui redescobrir les fonts de la nostra esperança..., que ens assegura que hi ha un futur per a l'home i un futur per al món», afirmava Mons. Piris. Però l'esperança en el Déu veritable es demostra creient en la seva promesa i treballant de manera obstinada i progressiva en la transformació del món.

«Esperar és tenir el coratge de viure el present (no utopies) sense evadir-se en un passat que ja no tornarà o en un futur que encara no és, malgrat estigui obert a la nostra creativitat», deia el bisbe Piris.

Tarragona

La Federació de Cristians de Catalunya organitza unes convivències per a joves a Montblanc

Redacció / Montblanc

La Federació de Cristians de Catalunya organitza unes convivències, adreçades als joves, al monestir de la Serra de Montblanc, el 8 i 9 de juny. S'intercalerà la meditació, la tertúlia i la convivència. El recés el dirigirà Mn. Pere Fibla, llicenciat en Teologia i membre del Seminari del Poble de Déu. Totes les persones interessades poden trucar al 933 630 364, de dilluns a dijous de 9 a 19 h i els divendres de 9 a 15 h. Aquestes convivències estan adreçades a nois i noies d'entre 15 i 29 anys i té l'objectiu de formar un grup de joves estable per realitzar diferents activitats vinculades a la Federació de Cristians de Catalunya durant tot l'any.

Girona

Jubileu d'or de les Operàries Parroquials a Banyoles

L'Institut cedeix a la ciutat espais i terrenys per ús cultural i públic

Moment de l'homenatge a l'església de Santa Maria dels Turers de Banyoles.

Víctor Gay
Girona

Fa cinquanta anys que el Vaticà aprovava l'Obra de Magdalena Aulina i Saurina com a Institut Secular i fa poques setmanes, exactament el 9 de febrer, es clausurava a Barcelona el procés diocesà sobre la fama de santedat i virtuts de la serventa de Déu, «una dona de Banyoles», com les Operàries Parroquials anomenen la seva fundadora, fent referència a la ciutat d'origen.

Precisament en les vigílies de la festa de santa Gemma Galgani, que esdevenia referència per a Magdalena molt abans de la canonització de la jove italiana, l'Institut secular ha volgut commemorar aquestes efemèrides a Banyoles, on només es manté la casa natal de la fundadora. Una presència i servei actiu que no s'han interromput des del 1916, inclosos els anys de la guerra civil, possiblement pel fet de veure-les com a religioses amb hàbit i pel bé que feien a la comunitat, sense distincions de creences ni situacions polítiques.

Acció de gràcies de la diòcesi i de la comunitat

Els actes del diumenge de l'Ascensió s'iniciaven a l'església de Santa Maria dels Turers, on Magdalena va rebre el baptisme i la primera comunió. L'església era totalment plena de fidels, molts

dels qual van seguir la missa a peu dret. Presidí l'eucaristia el bisbe Francesc Pardo amb el rector de la parròquia. La presència de nombroses Operàries, vingudes dels països on serveixen, d'Europa, Amèrica i Àfrica, fou acollida amb gran simpatia. També eren presents en la celebració un grup de matrimonis del barri del Raval barceloní, que en aquesta festa peregrinen cada any per parròquies catalanes dedicades a la Mare de Déu.

En l'homília el bisbe de Girona assenyala que el Déu de l'Ascensió no és el del triomf, és el del testimoniatge en el món, com el que va promoure Magdalena Aulina. En valorar els serveis que ha ofert l'Institut a l'Església assenyala els que la defineixen ja en el nom escollit: servir la família i la parròquia. També indicà que Magdalena Aulina s'havia avançat en el temps a la pastoral dels laics i laiques.

Donació a la ciutat

En un senzill acte que va tenir lloc precisament a la casa natal de la fundadora, la directora general, Pina Milana, i l'alcalde de Banyoles, Miquel Noguer, van signar un document de declaració d'intencions de cessió per part de l'Institut d'uns terrenys que es dedicarien a crear un centre cultural i de lleure per a tothom. També es va confirmar la cessió d'un espai immediat a l'estany, també propietat de l'Institut, al patrimoni natural de Banyoles.

Miquel Noguer, que ja havia estat present a la missa, va agrair en nom de tots els banyolins i banyolines el gest de les Operàries Parroquials, del tot generós i desinteressat cap a la ciutat.

Acte d'homenatge

La jornada de reconeixement i agraïment a Magdalena Aulina seguí ja a la tarda, en el decurs d'un acte que també tingué lloc a la mateixa església parroquial. En un principi s'havia programat fer-lo a la parròquia de la Sagrada Família, a la popular plaça de les Rodes, i que havia promogut la fundadora, però la seva limitada capacitat va aconsellar aquest encertat canvi, ja que es va omplir novament l'àmplia nau de Santa Maria dels Turers.

Presentà l'acte d'homenatge el publicista local Anton Rigau, que evocà les relacions familiars amb la fundadora. Seguidament fou el mateix alcalde el que en unes breus paraules agrai novament el gest de donació feta per les Operàries i recordà que l'Ajuntament havia concedit, a títol pòstum, la Medalla d'Or a Magdalena Aulina.

L'historiador banyolí Jordi Galofré es va referir a la realitat social, laboral i cultural de la Banyoles del 1916, any en què inicien la seva missió les «senyorettes», com encara avui s'anomenen les Operàries Parroquials. Tampoc no va amagar els greus problemes que van patir, especialment en el decurs del pontificat del bisbe Josep Cartaña (l'Institut encara no tenia aquest reconeixement vaticà). Aleshores van ser acollides pel bisbe de Pamplona, Mons. Olaechea, fins que tot restà resolt. Per la seva part, la directora general de l'Institut, en un correctíssim castellà, explicà el sentit dels vincles que Magdalena Aulina mantingué sempre amb la seva ciutat, sense deixar de banda la projecció i serveis a l'Església. Comptarà aquesta voluntat amb les aigües de l'estany, que s'omple des del seu fons, per oferir-les arreu on puguin ser beneficioses per la comunitat.

Va cloure l'acte el bisbe emèrit de Girona, Mons. Carles Soler, que, precisament, resideix a Banyoles i segueix de prop l'activitat de les Operàries a Banyoles i Porqueres. L'alcalde d'aquesta població que comparteix la riba de l'estany amb Banyoles també era present a l'acte, juntament amb el director dels Serveis Territorials d'Ensenyament de la Generalitat a Girona, ja que les Operàries tenen en servei un reconegut centre d'ensenyament, «Casa Nostra».

Magdalena Aulina.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al kilando
by FINCAS GANDIA ■

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

L'Evangelí de Marc, sempre actual

Els evangelis són els escrits més coneguts de la literatura cristiana. Malgrat això, la investigació sobre els evangelis sempre és útil i necessària. Hi ha molts aspectes de la seva història i del seu contingut que val la pena de continuar estudiant per aprofundir cada dia més en el coneixement d'aquests llibres singulars de la Bíblia. Aquesta és la tasca que duen a terme moltes persones d'arreu del món, vinculades a centres acadèmics que es dediquen a l'exegesi i a la teologia.

En aquest context, la Facultat de Teologia de Catalunya ha decidit oferir a partir d'aquest any un tast de l'estat actual dels estudis sobre els quatre evangelis del Nou Testament, en forma d'una Jornada acadèmica anual. La primera s'ha celebrat el 16 de maig d'enguany, i ha estat dedicada a l'Evangelí de Marc, el més antic i el més sorprenent de tots.

Un dels participants en la Jornada va ser el doctor Camille Focant, professor emèrit de la Facultat de Teologia de la Universitat Catòlica de Lovaina, que ha escrit nombrosos articles sobre Marc. També és autor d'un interessant comentari de tot l'evangelí, publicat en francès l'any 2004. En aquesta ocasió, va oferir la seva reflexió sobre dues qüestions concretes. En primer lloc,

«Per a l'evangelista, la llei està al servei de l'home i només funciona com a bona notícia si se sotmet al Regne de Déu i a les seves claus d'interpretació»

les condicions en les quals la llei pot ser bona nova segons l'evangelí de Marc: partint de la discussió de Jesús amb els fariseus i els mestres de la Llei a propòsit de la puresa (Mc 7, 1-23), va mostrar que per a l'evangelista la llei està al servei de l'home i només funciona com a bona notícia si se sotmet al Regne de Déu i a les seves claus d'interpretació. Tot seguit va analitzar les referències de Marc

al temple, per concloure que la novetat de Jesús suposa la ruptura de l'oposició entre el sagrat i el profà que era característica de la primera aliança.

Per la seva banda, el jove doctor Xavier Matoses, actualment professor a la Universitat Pontifícia Salesiana de Roma, va resumir els resultats de la seva tesi doctoral, defensada recentment a la Facultat de Teologia de Catalunya, sobre *Escoltar en l'Evangelí de Marc*. Gràcies a l'aplicació dels estudis moderns sobre la funció comunicativa dels textos narratius, va posar en relleu com segons l'evangelí l'encontre personal amb Jesús és el que porta a la salvació. També en la línia de la valoració de la condició narrativa de l'evangelí de Marc, el centre d'atenció de la darrera sessió (Agustí Borrell) va ser l'Evangelí de Marc com a cristologia narrativa, és a dir, com un escrit que presenta una determinada imatge de Jesús no pas amb conceptes sinó mostrant les seves accions i les seves paraules.

Els assistents a la Jornada van poder tenir d'aquesta manera una petita aproximació a l'estat actual dels estudis sobre un llibre tan important per a la fe cristiana com és l'Evangelí de Marc. Més endavant els textos de les ponències seran publicats per tal que les conclusions dels treballs puguin arribar a un públic més ampli.

Agustí Borrell
Biblista

Noves publicacions per afavorir el diàleg entre ciència i teologia

Redacció / Barcelona

God and World. Theology of Creation from Scientific and Ecumenical Standpoints. Aquest és el títol del llibre presentat el dimecres 15 de maig a la Facultat de Teologia de Catalunya. Neix al si del Projecte STOQ, Ciència i Teologia i la Qüestió Natural, fruit de la cooperació entre el Pontifici Consell de la Cultura i de les Facultats de Teologia i Filosofia de les Universitats Romanes.

Tomasz Trafny i Armand Puig són els editors del llibre, que va ser presentat per Mons. Melchor Sánchez de Toca, membre del Pontifici Consell per a la Cultura. Segons Sánchez de Toca, la cosmologia i la biologia són en plena activitat. Davant de la possible nova revolució científica, la teologia també hi haurà de ser present.

En el mateix acte, també es van presentar dues publicacions més: *La penitència en els escrits de Tertul·lià*, d'Antoni-Jesús Dols Salas, i *Trinitat, univers, persona. Ciència i teologia en diàleg*, editat per Emili Marlés.

Avança la causa de beatificació de Francesca de les Llagues

Redacció / Badalona

La comunitat de clarisses de la Divina Providència de Badalona té certa esperança que la causa de beatificació de la serventa de Déu Francesca de les Llagues de Jesús avanci una mica.

En una carta adreçada a Pilar Laporta, superiora de la comunitat i presidenta de la Federació de les Clarisses de la Divina Providència de Catalunya, el cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació de les Causes dels Sants, explica que la *positio super virtutibus* de Francesca de les Llagues de Jesús serà presentada a examen dels Consultors Teòlegs a finals d'aquest 2013. En cas que superés l'examen de les virtuts heroiques, sor Francesca (Coloma Martí Valls) ja podria ser proclamada venerable. Aleshores, caldria documentar un miracle per poder-la beatificar.

Coloma Martí Valls va néixer a Badalona l'any 1860 i va ingressar al convent de la Divina Providència amb 22 anys. «Era una persona modesta, obediència i amb una vida mística intensa», indica Maria Núria Faura, que continua la tasca de les monges que l'han precedit de documentar la causa de beatificació.

Sor Francesca va ser mestra de novícies i mestra de professes simples al convent, s'aplicava de valent a la feina i sempre amb delicadesa i amabilitat. A la seva història hi ha recollits moments de gran serenitat i premonició com quan en un context de persecució va manifestar la certesa i confiança que a les monges no els passaria res.

Va morir l'any 1899 amb fama de santa i està enterrada al mateix convent de la Divina Providència. Després de la mort es va editar una petita biografia, articles periodístics i algunes anotacions de sor Francesca, que van obtenir un ampli ressò i van mostrar una monja d'una gran espiritualitat i misticisme.

La causa de beatificació de sor Francesca de les Llagues de Jesús es va iniciar l'any 1925. Malgrat la lentitud del procés, les clarisses de la Divina Providència no dubten a reconèixer que «per a la ciutat de Badalona, sor Francesca ja és santa».

Sant Feliu de Llobregat

Cent anys al servei de l'educació

La Congregació de Sant Pere Ad Vincula celebra el centenari de la seva presència a Sant Feliu de Llobregat

Samuel Gutiérrez
Sant Feliu de Llobregat

Els cent anys de presència compromesa de la congregació de Sant Pere Ad Vincula a Sant Feliu de Llobregat han convertit aquesta modesta comunitat religiosa i la seva obra educativa en tot un referent per a la ciutat. Han estat cent anys dedicats a la infància i a la joventut més desfavorida, cent anys de sembra generosa de l'Evangelí al cor dels més petits, fidels al carisma rebut pel seu fundador, el P. Carles Fissiaux. «L'empatia amb els habitants de Sant Feliu es va donar des dels inicis, gairebé com si fos un amor a primera vista —explica el P. Benjamín García Paíno, superior general de la congregació—. Aquest centenari és ocasió per agrair l'acollida i l'estimació que sempre hem rebut per part de la gent i també de les autoritats.» Un moment culminant d'aquesta acció de gràcies va tenir lloc el 3 de maig passat, amb la celebració d'una eucaristia solemne a la catedral de Sant Llorenç, presidida per Mons. Agustí Cortés.

La missa va comptar amb la presència de prop de mil alumnes del Col·legi Mare de Déu de la Salut, dirigit pels religiosos des de la seva fundació, als anys seixanta del segle XX. L'arribada, però, de la congregació a Sant Feliu es va produir molt abans, el 1913, amb l'obertura d'un petit centre d'atenció a menors en situació de risc social. S'ampliava així l'obra que els religiosos havien iniciat el 1889 a Barcelona, on van crear l'asil Durán. Situat en l'actual barri de Gràcia, aquest centre va néixer amb l'objectiu de procurar, des d'un ideari marcat pels valors cristians, la reinserció de nois amb vivències conflictives.

A Sant Feliu van trobar el 1913 un espai més obert que complementava l'acció de l'asil Durán. Juntament amb els nois que vivien interns, inicialment una dotzena, aviat es va començar a oferir també ensenyament primari als nens de les famílies que ho demanaven. Cap als anys seixanta, interpellats pels canvis socials i els nous reptes que plantejaven, els superiors van suggerir transformar el centre en col·legi d'ensenyament primari i secundari. Naixia així el Col·legi Mare de Déu de la Salut, popularment conegut com a col·legi dels Pares, on actualment continuen formant-se, a tots els nivells, prop de mil alumnes d'entre 3 i 18 anys.

«Creixent plegats»

Els actes del centenari de la presència de la congregació de Sant Pere Ad Vincula a Sant Feliu es van iniciar el 5 de desembre passat i es perllongaran, durant tot l'any, fins al 5 de desembre del 2013. A la celebració solemne d'una eucaristia a la catedral se li unirà al setembre un campionat esportiu i a l'octubre l'exposició «100 anys creixent

plegats». Aquest ha estat, precisament, el lema d'un aniversari que vol servir també per mirar amb esperança el futur. «Tot el col·legi està implicat en el centenari —assegura Magda Buscà, directora acadèmica de primària—. En aquests temps difícils per a l'educació, el nostre centre sempre ha tingut voluntat i les ganes de tirar endavant, de continuar creixent plegats, de treballar en equip...»

En les seves paraules durant la celebració de la missa del centenari, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, va agrair el servei i el lliurament

«Han estat cent anys dedicats a la infància i a la joventut més desfavorida fidels al carisma educatiu rebut de Carles Fissiaux»

gràcies a Déu perquè durant 100 anys hem pogut gaudir a Sant Feliu d'un dels rostres més importants de Déu: el carisma educatiu i l'atenció als nens i joves més necessitats.»

La jornada festiva que el Col·legi Mare de Déu de la Salut va viure el 3 de maig passat va acabar a la nit amb un gran sopar solidari en favor del projecte Crescer, que la congregació du a terme des de fa anys al Brasil. «L'esperit de Jesús ens uneix i ens convida a continuar caminant plegats —va acabar dient el P. Benjamín García Paíno, director general del Col·legi— i a construir camins de pau, harmonia i amor...»

Dissabte dia 15 de juny de 2013

Excursió al Monestir de Santa Maria de Vilabertran, Besalú, Banyoles i Santa Maria de Porqueres

08.00h Sortida de Barcelona, Comtes de Bell-lloc (al costat de l'estació de Sants, a tocar de *Catalunya Cristiana* i *Ràdio Estel*).

Esmorzar en ruta

Visita al Monestir de Santa Maria de Vilabertran

Visita a la localitat de Besalú

Dinar a Banyoles, al Vora Estany

Visita a Santa Maria de Porqueres

19.00 Arribada a Barcelona

Preu: 42€

Per a més informació i inscripcions truqueu al 934092770

Impulsar espais eclesials de comunió i compromís

Conclusió de la taula rodona «Església: pertinença i co-responsabilitat»

Miquel Àngel Codina
Barcelona

El dilluns 13 de maig el Col·legi d'Advocats de Barcelona va ser l'escenari d'una taula rodona titulada *Església: pertinença i co-responsabilitat*, organitzada per la Fundació Joan Maragall. Hi van participar Josep M. Carbonell, president de la Fundació Joan Maragall i degà de la Facultat de Comunicació Blanquerna; Jordi López Camps, ex-director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya; Josep Miró i Ardèvol, president d'E-cristians i membre del Consell Pontifici per als Laics, i Francesc Torralba, catedràtic de Filosofia de la Universitat Ramon Llull i consultor del Consell Pontifici de la Cultura. El periodista Enric Juliana, director adjunt de *La Vanguardia*, va presentar l'acte.

Juliana va recordar que els convocants, juntament amb Josep M. Culler, economista i degà del Col·legi d'Auditors del Vaticà, han anat exposant des de fa uns mesos a *La Vanguardia*, en articles signats conjuntament, el seu pensament sobre la tasca que els laics cristians han de dur a terme en l'Església i en la societat. De procedències i àmbits diversos, subratllen que és més el que els uneix que no pas el que els separa i que volen donar un testimoni conjunt i públic de la seva fe cristiana.

«Ser creient és un repte apassionant. No tinc por ni vergonya de parlar de Déu en una societat que actualment en prescindeix. No tinc motius per amagar la meua fe. Per als cristians, la fe dona sentit a la nostra vida. Seguir Jesucrist dona joia i felicitat. No vull un cristianisme amargat», va confessar Jordi López Camps als nombrosos assistents que omplien la sala d'actes

Agusti Codinach

del Col·legi d'Advocats de Barcelona. Entre el públic hi havia autoritats eclesíastiques com Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell; Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, i Mons. Carles Soler, bisbe emèrit de Girona.

El ponent va citar un verset del salm 63: «A tu està unida la meua ànima, em sosté la teua mà.» López Camps va reconèixer que «l'amor de Déu i la pregària ens sosté». També va manifestar que «la societat ha de respectar la dimensió pública de l'Església. Cal proclamar la fe amb diàleg, respecte i llibertat, i amb actitud de testimoni. Així, l'Església podrà anunciar la nova evangelització».

Cultura de l'amor

Josep M. Carbonell va constatar que «en un món que canvia a una velocitat vertiginosa, que es transforma sense un rumb precís, s'han de promoure espais eclesials de comunió i compromís». Així

mateix, va subratllar que «l'imaginari col·lectiu està avui dia orfe de Déu» i que «el catolicisme hauria de reivindicar la cultura de l'amor».

Va destacar cinc línies prioritàries d'acció. Primer, l'Església ha de continuar pel camí «nitid i coherent» iniciat pel Concili Vaticà II, «el caràcter magisterial del qual il·luminarà el segle XXI». Segon, la promoció de la seva universalitat i l'obertura a altres cultures. Davant de l'«hivern europeu», hi ha una «primavera» en moltes zones d'Amèrica, Àfrica i Àsia. Tercer, la seva necessària desmundanització «per aconseguir una credibilitat més gran en la seva missió». Quart, la recerca d'un millor equilibri entre la unitat i la diversitat. I finalment, cal potenciar la mediació cultural i l'acció social a favor dels marginats.

«En els temps seculars actuals, l'Església pateix una contaminació social i moral que afecta a la unió eclesial. Avui és més vital que mai romandre units.

Per assolir aquesta cohesió no tan sols hem de fomentar el diàleg interreligiós o amb altres cristians, hem de dialogar entre nosaltres, els catòlics. Si no hi ha espai per al germà, podem deixar espai per al Déu que obra en nosaltres?», es va preguntar Josep Miró i Ardèvol.

Segons el conferenciant, «l'Església ha de ser casa i escola de comunió. La nostra màxima hauria de ser: "Viure units per lloar a Déu i servir al proïsme."» Miró i Ardèvol va acabar la seva intervenció amb una metàfora sobre la situació actual: «La barca té molts forats. Cal treballar perquè no s'enfonsi i tapar els forats.

O bé, fer plànols per construir una nova embarcació, seriosa i creïble.» Per la seva banda, Francesc Torralba va explicar el significat de les paraules *pertenença i co-responsabilitat*. «Moltes persones —va assegurar— no identifiquen pertinença com un camí de creixement, sinó com a garjola, com a privació de llibertats. La pertinença fa que experimentem la unió profunda amb l'altre; ens enriqueix mútuament. Això exigeix el diàleg dins de la comunitat (superant ressentiments i ferides) i fora d'ella, amb persones d'altres confessions, cristians d'altres Esglésies, agnòstics, ateus, allunyats... un gran mosaic.»

Pel que fa al segon concepte, Torralba va assenyalar que «l'Església no és un espectador del món, sinó un actor. Cal tenir una oïda especial per copsar els signes dels temps. La co-responsabilitat aporta a l'Església la comprensió del món com un tot. L'Església ha de fer la seva aportació, decisiva i bàsica, a la consciència global».

Gent de casa

Baldiri Reixac, capellà i mestre

Avui el nom de Baldiri Reixac va sempre associat a un prestigiós premi que atorga la Fundació Lluís Carulla —abans Fundació Jaume I—, que guarda l'estímul i el reconeixement de l'escola catalana en tres categories: escoles, mestres i alumnes.

El premi, creat el 1978, fa referència a un humil i senzill capellà i mestre català, Baldiri Reixac i Carbó. Nascut a Bell-lloc d'Aro (Baix Empordà) el gener del 1703, va viure l'amargor de la derrota del 1714 i les prohibicions i arraconament de la llengua catalana.

Ordenat prevere, durant més de mig segle (entre el 1730 i el 1781), fou un humil rector i mestre de minyons de Sant Martí d'Ollers, avui terme municipal de Vilademuls (Pla de l'Estany).

En sabem ben poca cosa i l'intuïm en aquella rectoria rural, en un període sense greus conflictes bèl·lics, on el món semblaria immutable.

Però Baldiri Reixac devia ser un home atent a tot el que passava al món i, a més des d'aquell món apartat, molt ben informat. El 1749 va publicar *Instruccions per a l'ensenyança de minyons*, que és la primera obra que recull les noves influències pedagògiques sorgides a Europa feia ben pocs anys, sobretot a França, però adaptant-les a la manera de ser i a la mentalitat d'un nen català de l'època.

Baldiri Reixac defensava la instrucció dels infants en la llengua materna i defugia el llatí o qualsevol llengua considerada culta. Reixac escriu la

seua obra en català, defensa el català per damunt de tot per a la gent de la terra i al final inclou un petit diccionari castellà-català, perquè considera que, per als catalans, el castellà és la llengua estrangera més útil d'aprendre.

L'obra va ser tot un èxit; se'n van fer set edicions: sis a Girona i una a Barcelona. Fins i tot Felix Torres i Amat indica que se'n van fer edicions en francès, castellà i llatí, traduccions que avui la majoria d'estudiosos posen en dubte.

Ja en època recent, es va descobrir una segona part de l'obra de Reixac, inèdita, sembla que redactada en els anys de l'edició de la primera, però que s'estenia cap a la lògica, la física, la química i les matemàtiques. Segons

Joan Pallarès-Personat

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

els estudiosos del tema, demostra encara més la figura i la mentalitat avançada del capellà, de qui tan poques coses coneixem.

El 1923 l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana va fer-ne una reedició, que fou cabdal per als mestres de la nova escola sorgida als voltants dels anys trenta del segle XX. Mn. Baldiri Reixac i Carbó va morir el 15 de febrer del 1781 al mateix Sant Martí d'Ollers, al Pla de l'Estany.

• Per saber-ne més: *Gran enciclopèdia catalana*. Inclou una àmplia exposició biogràfica de Baldiri Reixac.

Saviesa fecunda a la llum de l'Evangelí

La Fundació Ramon Orlandis presenta les «Obras completas» de Francesc Canals

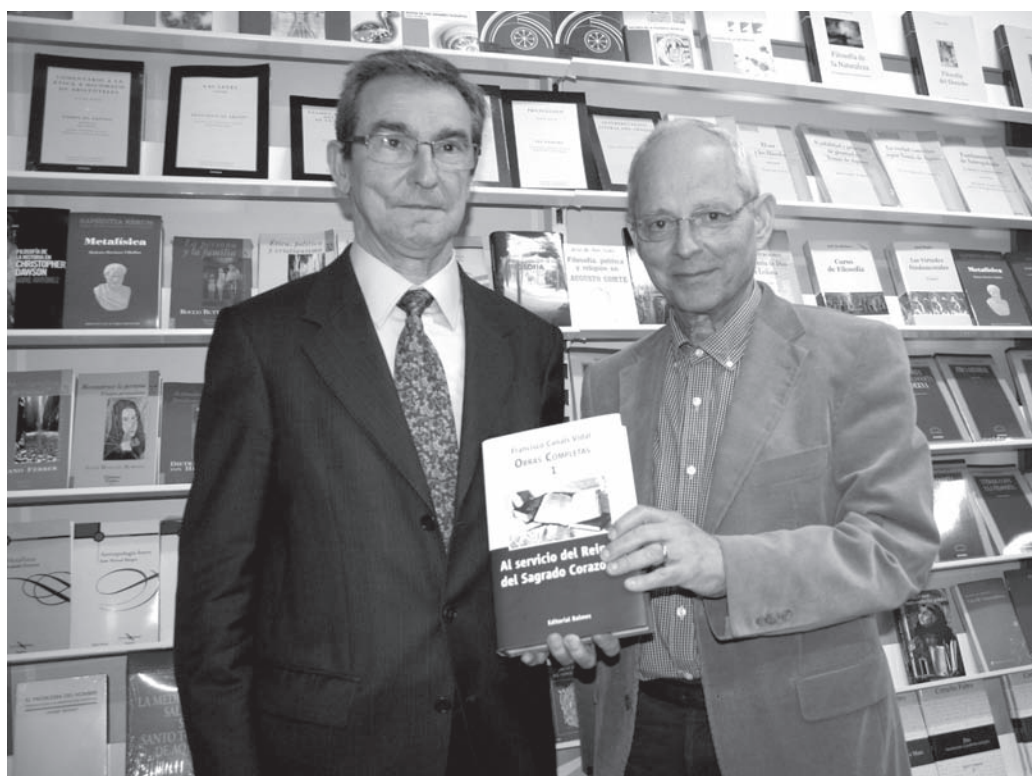
Samuel Gutiérrez

Humanisme cristià en el sentit més profund i ple de la paraula. El Dr. Francesc Canals (Barcelona, 1922-2009) ha estat un dels últims i més eloqüents exponents a casa nostra d'intel·lectuals polifacètics que il·luminen i interpreten la realitat humana a la llum de la revelació divina. La seva obra, vastíssima, abraça la majoria dels camps del saber: des de la filosofia a la teologia, passant per la història, la política i fins i tot l'hagiografia. És una saviesa polièdrica posada al servei de l'Evangelí. Una saviesa fecunda que ara es posa també a l'abast de tothom amb la publicació de les seves obres completes. La Fundació Ramon Orlandis i Despuig presentarà el pròxim 12 de juny el projecte de publicació de tots els seus escrits ordenats temàticament en 12 volums. L'objectiu principal és «transmetre el ric i ampli treball intel·lectual del Dr. Canals, que es trobava força dispers, a les futures generacions», afirma Josep M. Alsina, deixeble de Canals i rector de la Universitat Abat Oliba-CEU.

Doctorat en Filosofia, Dret i Teologia, Francesc Canals va dedicar tota la seva vida a l'estudi, la docència i la divulgació. Als seus tres doctorats acadèmics cal afegir la seva passió per la història. «Això el permetia harmonitzar sense ruptures la reflexió abstracta amb la realitat més concreta —explica Alsina—, i fer un judici i un discerniment d'aquesta realitat des dels grans principis.» El seu magisteri no es va deslligar mai de la fe. Rigor intel·lectual i anhel evangelitzador eren viscuts com les dues parts d'una mateixa moneda. «La unitat segons síntesi.» Aquest va ser el seu lema de vida i per això es va esforçar sempre per il·luminar tota la realitat humana des de Déu. Com a escriptor i conferenciant, membre il·lustre de l'Escola tomista de Barcelona, la seva activitat va ser molt intensa, i va donar peu a un magisteri fecund, tot deixant un grup nombrós de deixebles que encara avui s'alimenten del seu llegat intel·lectual i religiós.

Tresor per descobrir

La publicació de les obres completes de Francesc Canals, que tindrà lloc al llarg dels propers 5 anys amb una cadència de dos volums anuals, vol ser també ocasió per recuperar una figura cabdal del pensament filosòfic i teològic català contemporani. «Canals va ser un mestre, tant en un àmbit universitari com espiritual, fins i tot va arribar a dirigir tandes d'Exercicis espirituals—afegeix Alsina—. Era un home conformat pels Exercicis Espirituals de sant Ignasi de Loiola. La publicació de les seves obres faran descobrir un tresor que no ha transcendit gaire més enllà dels seus deixebles.» En el món de la filosofia Francesc Canals ha estat una de les personalitats més

destacades del segle XX dins del tomisme de parla espanyola, però fora d'aquest àmbit ha estat poc conegut, sobretot entre les generacions més joves.

Els primers volums de les seves obres completes estan dedicats a la teologia espiritual, que era el més intrínsec i central del seu pensament. D'entre els escrits teològics, destaquen els dedicats al Sagrat Cor de Jesús, a sant Ignasi de Loiola i a la Teologia de la Història. El gran tema teològic dels últims anys va ser el de sant Josep, de qui no només era fidel devot sinó gran coneixedor de tota la teologia Josefina. Entre els dotze volums de les seves obres completes també n'hi ha d'estrictament filosòfics, amb escrits inèdits i la seva tesi doctoral. Finalment els darrers volums aple-

garan els seus escrits polítics, publicats sobretot en premsa. «Realment tenia el do d'escriure per a publicacions molt tècniques i especialitzades, però també per a les més senzilles i populars—indica Josep M. Alsina—. Això fa que la seva obra sigui tan polifacètica, amb un interès tan singular.» El deixeble de Canals, membre també de la Fundació Orlandis i impulsor juntament amb altres de les seves *Obras Completas*, assegura que els escrits del seu mestre tenen una gran vigència i força: «No parla mai des d'un coneixement merament erudit, sinó de coses que ha pensat i repensat pel seu compte.» I afegeix: «És molt fidel als seus mestres, sobretot sant Tomàs d'Aquino i el P. Ramon Orlandis, però al mateix temps és molt original. Això no és contradictori, perquè es deixava il·luminar per la doctrina del mestre però continuava pensant. I quan pensés alguna cosa a fons sempre resulta original i viva...»

El Dr. Francesc Canals continua una tradició que ara ens arriba amb la publicació de les seves obres completes.

«Aquesta publicació no acapararà portades—escriu Jorge Soley, professor de l'IESE i deixeble també de Canals—, però és una de les grans notícies culturals, filosòfiques i teològiques dels

últims anys. Els seus escrits aporten un criteri segur i lluminós, amb una capacitat poc comuna de síntesi, que podem considerar el tret intel·lectual més característic de Canals.»

Subscripció a les «Obras Completas»

Les obres completes de Francesc Canals es publicaran en 12 volums, organitzats temàticament, al llarg de cinc anys, amb una cadència de dos volums per any. Per tal de poder finançar aquesta agosarada aventura editorial, la Fundació Ramon Orlandis i Despuig convida els interessats a subscriure's a les obres completes, la qual suposarà també l'estalvi d'un 20% en el preu total de cada volum. Per a més informació i subscripcions: obrascanals@balmeslibreria.com.

Les «Obras Completas» de Francesc Canals es presentaran el 12 de juny, a les 19.00 h, a la Balmesiana

Tibidab^{us} informa

1. Mes del Sagrat Cor de Jesús

- * Misses dies feiners 8, 12, 17 i 19 hores
 - * Misses dies festius 8, 10, 11, 12, 17 i 19 h.
 - * Tots els dies
- Adoració Perpètua al Santíssim**
A les 18 hores Rosari, Vespres, Mes del Sagrat Cor de Jesús i Benedicció Eucarística

2. Trobada de l'Arxiprestat de Sarrià

- * Dijous 6 de juny Trobada dels Rectors de l'Arxiprestat de Sarrià

3. Festa litúrgica del Sagrat Cor de Jesús

- * Divendres 7 de juny 2013
 - * Misses 8, 12, 17 i 19 hores
- A les 19 hores **Missa concelebrada**
Benedicció a la ciutat
Presideix Mn. Jesús Sanz, Vicari episcopal
- * A les 17.30 hores. Sortirà un autobús de l'avinguda Vallcarca, 14-16
 - * Acabada l'Eucaristia hi haurà un refrigeri

4. Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús

- * A les 12 hores **Missa concelebrada**, presidida per Mons. Francisco Cerro, bisbe de Còria-Càceres
- * A les 14 hores Paella Familiar per a tots els participants. Inscripcions fins al 31 de maig

5. Institut Internacional del Cor de Crist

- * Dies 9, 10, 11 de juny Reunió de la Comissió del "Instituto del Corazón de Cristo." Presidida per Monseñor Francisco Cerro

Certamen dedicat a les persones amb discapacitats

Es lliuren els premis del 32è Concurs de Narracions Fràter de la diòcesi de Lleida

Redacció
Lleida

El diumenge 28 d'abril, la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat (Fràter) de la diòcesi de Lleida va celebrar a l'Acadèmia Mariana la commemoració de la diada de Sant Jordi, un dels actes més importants de l'entitat al llarg de l'any. La jornada es va iniciar amb la celebració de l'eucaristia, presidida pel seu consiliari, Mn. Martí Sandiumenge. Tot seguit, en un dinar de germanor celebrat a la mateixa Acadèmia Mariana, va tenir lloc l'acte de lliurament dels premis del 32è Concurs de Narracions Fràter.

En la categoria d'adults, el jurat —format per Ramon Plana, Francesc Purroy, Anna Solans, Rosa Carrera i Jordi Curcó, corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Lleida— va atorgar el primer premi, dotat amb 400 euros i placa, a Francesc Guinart Palet, escriptor i poeta de Capellades pel seu treball *Set petjades per a un nou camí*. L'autor, que va agrair amb sentides paraules el premi, va explicar que la seva narració anava dedicada a un nen, Pau Gabarró, i a totes les persones amb discapacitat.

El segon premi, dotat amb 200 euros i placa, va ser concedit a David Ruiz, de Lleida, pel treball *Contes de paper mullat*. L'autor, de 24 anys, és llicenciat en Filosofia. Ha col·laborat en la revista literària *La Lluna en un Cove* i ha publicat la novel·la *No m'escriguis més poemes* amb l'editorial El Toll.

Participació dels joves

En la categoria juvenil, el jurat —format per Belén García, Raida Costa, Anna M. Baiget, Ramona Tost, Conxita Barreu i Rosa Carrera— va atorgar el primer premi, dotat amb 100 euros, diploma i lot de llibres, a Mar Fillat Faidella, alumna del col·legi El Carme de la Bordeta, pel treball *Pots arribar-hi*.

Alvaro Aunós, alumne del col·legi Claver de Raïmat, va aconseguir pel seu treball *Diario de un olvido* el segon premi, dotat amb 70 euros, diploma i lot de llibres. Va explicar que la seva narració pretenia ser un petit homenatge a la seva àvia paterna, malalta d'Alzheimer, i amb ella a tots aquests malalts i les seves famílies.

L'acte de lliurament dels premis va estar presidit per la presidenta de la Fràter de Lleida, María Dolores Hidalgo, acompanyada pel consiliari Mn. Martí Sandiumenge, així com pels regidors de la Paeria Montse Mínguez i Xema Solé i per Jordi Curcó, director dels Serveis Territorials de Governació de la Generalitat a Lleida i membre del jurat. Així mateix, hi van assistir representacions de diverses entitats com ara l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, l'Associació Anti Sida i Down Lleida.

Totes les institucions, que es van comprometre a donar suport al concurs en la propera convocatòria, van destacar la seva importància i la necessitat de garantir-ne la continuïtat.

«Cal conscienciar la societat que tots tenim els mateixos drets i deures»

«Aquest concurs de narracions està dedicat a les persones amb discapacitats. Cal conscienciar la societat que tots tenim els mateixos drets i deures. Per a nosaltres, per a la Fràter, l'important són les persones», va dir

Mn. Martí Sandiumenge en la seva intervenció. Alhora va convidar tot-hom a promocionar la convocatòria del concurs per tal de potenciar-lo i aconseguir una participació més gran en la 33a edició.

Campanars

Delfí Dalmau i Argemir

Vila-rodona

A l'Alt Camp, prop del monestir de Santes Creus, la població de Vila-rodona té una de les grans esglésies catalanes de finals del segle XVIII, d'estil neoclàssic. Es tracta d'un temple dedicat a Santa Maria, de planta de creu llatina amb una cúpula dins d'un cimbori aixecat al creuer. Consta de tres naus de cinc trams; la central coberta amb voltes de llunetes, les laterals amb voltes d'aresta. La capçalera la forma un absis poligonal que inclou un presbiteri semicircular; el transsepte té els braços acabats en forma poligonal de tres costats. És un temple de grans proporcions; fa 34 metres i escaig de llargada i l'amplada total de les tres naus arriba a prop dels 20. El frontis està dividit en dues zones per una cornisa motllurada horitzontal amb un fris dòric al dessota; en la zona baixa s'hi obre un portal rectangular i quatre pilastres toscanes que divideixen en tres àmbits un cos central lleugerament més destacat que les seves bandes laterals. A la zona superior es repeteix el mateix dibuix amb una finestra rectangular al centre. Tot ell queda coronat per un frontó triangular. Els seus murs tenen paraments de pedra grisenca.

50 metres d'alçada

El campanar té un primer alt cos de planta quadrada, de 5,20 metres de costat, dividit en dos per una cornisa motllurada que és la prolongació de la que es troba al frontis; un segon cos octagonal també dividit en dos per

una motllura té a la part alta la cel·la oberta amb vuit finestres d'arc apuntat, una a cada cara. Al seu damunt, en un terrat amb balustrada, s'hi aixeca una torrella de vuit costats amb finestres; queda coberta per una cúpula semiesfèrica amb un pinacle al cim. Tot el conjunt arriba als 50 metres d'alçada i té un aspecte molt esvelt donada la base moderada que queda multiplicada per nou per assolir la seva alçada.

L'escala que puja pel seu interior fins a la cel·la, amb 120 graons, és del model típic català sobre voltes i arrapada als murs tot deixant un ull central. A partir de la cel·la segueix cap amunt amb 70 graons més en forma d'escala de cargol. La situació del campanar és la més habitual a Catalunya, aixecat damunt de l'ala esquerra del temple, fent angle al nord-oest del frontis del temple que queda encarat a ponent.

Gran festa a la Trocajove

Va aplegar 800 adolescents i joves d'esplais del MCECC

Redacció
 Tiana

L'11 i 12 de maig, la casa de colònies de la Conreria va ser l'escenari de la Trocajove 2013, la trobada d'adolescents i joves del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC) de la Fundació Pere Tarrés.

Sota el lema «L'esplai ens connecta», els joves van poder compartir, reflexionar, jugar i fer activitats al voltant del centre d'interès de les noves tecnologies. Una temàtica que es fa coincidir amb la campanya anual que el MCECC també hi dedica.

Els més de 800 assistents —la xifra més alta assolida fins ara en aquesta trobada— van iniciar la Trocajove amb «Gimcana Tech», una activitat pels voltants de la casa de colònies de la Conreria, que unia natura i noves tecnologies mitjançant proves realitzades a partir de codis QR i amb la indicació de penjar els resultats a Twitter, fent bullir aquesta xarxa social amb el hashtag #trocajove.

Convivència i formació

La inauguració oficial va tenir lloc immediatament després. La presidenta del MCECC, Maria Valencia, va fer especial esment a la il·lusió d'aplegar esplais de tot Catalunya amb la participació de les diòcesis de Barcelona, Terrassa, Sant Feliu, Vic, Lleida, Solsona, Tarragona, Tortosa i Urgell, tot refermant aquest valor: «Som d'esplai i això ens fa diferents, junts podem aconseguir molt més.» Va animar els adolescents i joves a gaudir dels espais de convivència i de la formació que la Trocajove ofereix.

«Els joves van reflexionar, jugar i fer activitats al voltant de les noves tecnologies»

A la tarda va ser el moment dels «Racons i racons», on els nois i noies van poder fer tallers de danses, d'orientació, *geocaching*, xarxes socials i educació per al desenvolupament, entre altres. La xerrada de Juanjo Fernández que, amb el títol *3 valors per a l'E.S.P.lai!*, va fer pensar i riure els assistents mantenint l'atenció en tot moment. La vetllada, interrompuda pels intents de boicot del senyor Y i els seus ajudants i l'enfrontament del fins ara desconegut Esplai Espardenya i la Sra. @, va donar pas a un conjunt d'activitats i tallers lliures. Posteriorment, el concert de l'Orquestra Girasol va fer saltar la Conreria en ple.

El matí del diumenge va començar amb el despertador tradicional del darrers anys, el grup de Tabalers dels Dimonis de Teià. Després d'esmorzar, les xarxes socials van ser les protagonistes de l'activitat del matí i una bona excusa per fer jocs i compartir plegats. Després del dinar va arribar el moment de la cloenda, i abans de fer *L'hora dels adéus* i repartir el record d'aquesta trobada, Maria Valencia va voler agrair especialment el treball de la comissió organitzadora, formada per monitors de tot el territori del MCECC.

Fundació Pere Tarrés

MONESTIR DE MONGES CLARISSES DE SANTA MARIA DE JERUSALEM DE BARCELONA

PASTES DE NATA 5 euros 400 g
 INGREDIENTS: farina de blat, nata, mantega, oli i sucre.

MAGDALENES 2 euros 6 unitats
 INGREDIENTS: farina de blat, sucre, llet, ou pasteuritzat.

ESTRELLES 4,50 euros 400 g
 INGREDIENTS: mantega, mantecrema, sucre, farina de blat, cireres.

PASTES DE TE 5 euros 400 g
 INGREDIENTS: mantecrema, ou pasteuritzat, sucre, farina de blat, xocolata.

ROSQUES BLANQUES 4 euros 400 g
 INGREDIENTS: mantega, mantecrema, sucre, anís mòlt, farina de blat.

BIENVENIDAS 4,50 euros 400 g
 INGREDIENTS: farina de blat, sucre, vi blanc, mantega, ametlla.

CORS 4,50 euros 400 g
 INGREDIENTS: farina de blat, sucre, mantega, mantecrema, ametlla.

NEVADITOS DE LLIMONA 4,30 euros 400 g
 INGREDIENTS: mantecrema, llimona, sucre, farina de blat.

DOLÇ D'AMETLLA 7 euros 300 g
 INGREDIENTS: farina de blat, aigua, vinagre, mantega, ametlles.

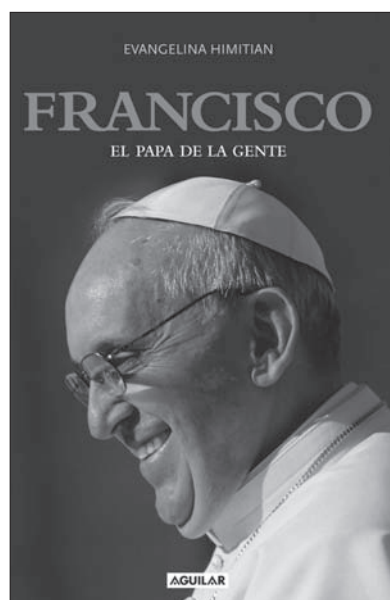
PANELLETS 15 euros 500 g
 INGREDIENTS: ametlla, sucre, moniato.

ROSELLAS 5 euros 400 g
 INGREDIENTS: llard, sucre, farina de blat, ou pasteuritzat, essència de vainilla, essència de llimona.

Pg. Mare de Déu de l'Estrella, s/n
 08017 Barcelona
 Tel. 932 040 675
 Fax: 932 055 430
 convento.jerusalen@hotmail.com

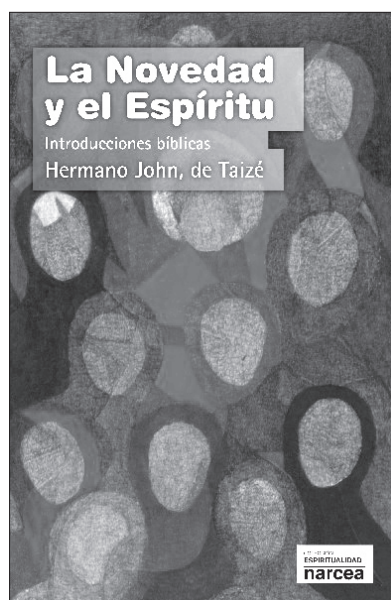
EVANGELINA HIMITIAN
Francisco. El Papa de la gente
Editorial Aguilar, 2013, 336 pàg.

Perseverança i amor

Tots els camins porten a Roma? La història de Jorge Mario Bergoglio sembla que així ho confirma. El seu va ser un senderó angost, el que transita la gent més humil; el camí de la senzillesa, de l'austeritat, de l'amor i de la denúncia. Només s'hi pot avançar si anem a peu. Bergoglio va decidir recórrer-hi amb perseverança i amor incondicionals fins que va descobrir amb astorament que les seves passes l'havien guiat pel camí que desembocava a Roma.

GERMÀ JOHN, DE TAIZÉ
La novedad y el Espíritu.
Introducciones bíblicas
Editorial Narcea, 2013, 158 pàg.

La firma de Déu

Jesús era capaç de donar vida a paraules en desús rejuvenint-les, expressant el que sempre havien volgut significar. La imatge de novetat que irrompen en el decurs dels esdeveniments del món pot ser considerada com la firma de Déu en la Bíblia, un Déu que ens surt a l'encontre per obrir-nos horitzons insospitats. Trobar-se amb Ell és separar-se de les rutines per entrar en una dinàmica que dona vida i renova.

G. K. CHESTERTON
La utopía capitalista y otros ensayos
Ediciones Palabra, 2013, 176 pàg.

Intuïció genial

Aquest volum, publicat el 1917, és una anàlisi aguda i irònica del capitalisme que, a pesar del temps transcorregut, conserva gran actualitat i vigor. Gilbert Keith Chesterton (1874-1936) denuncia el servilisme de la premsa, la corrupció dels ministres, l'excessiva concentració de la riquesa en poques mans... Així mateix, realitza propostes que avui són també necessàries, com l'empresa familiar o la millora en la distribució de la propietat.

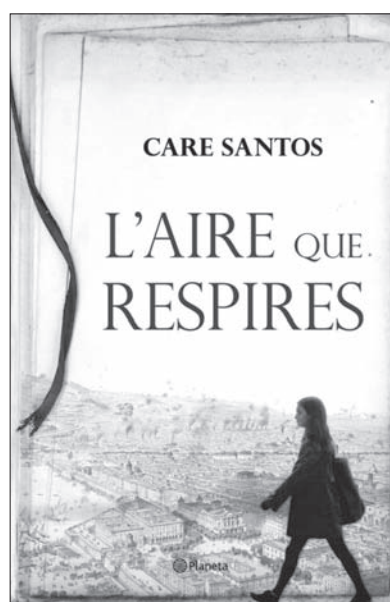
JOSÉ ROMÁN FLECHA
La esperanza
Editorial CCS, 2013, 124 pàg.

Virtut cristiana

Aquest llibre vol ajudar-nos a donar resposta a diversos interrogants: en el moment actual, com es valora l'esperança?, com solem reaccionar quan perdem l'esperança?, Jesús va complir totes les esperances del seu poble?, es pot separar la fe i l'amor de l'esperança? El sacerdot José Román ofereix pistes per a les respostes, que anirem trobant a les pàgines del llibre, concebudes seguint l'esquema de la revisió de la vida i de la catequesi.

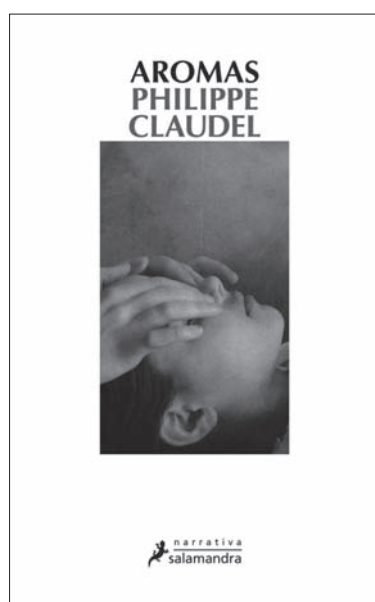
CARE SANTOS
L'aire que respire
Editorial Planeta, 2013, 558 pàg.

Amor als llibres

La Virgínia hereta el negoci familiar: la llibreria Palinuro. Entre la pila d'exemplars, aviat apareix la història de la Carlota Guillot i la recerca d'un llibre que va formar part d'una de les biblioteques particulars més sibarites de la Barcelona napoleònica. La història se centra en el segle XIX i la transformació més gran de la ciutat: l'enderrocament de les muralles i la urbanització de La Rambla. Es tracta d'un cant d'amor als llibres i a Barcelona.

PHILIPPE CLAUDEL
Aromas
Ediciones Salamandra, 2013, 160 pàg.

Poder evocatiu

Philippe Claudel ha aplegat en aquests textos breus una sèrie de moments rescatats de la memòria pel poder evocatiu de les aromes que els van acompanyar. Aromes de la llar familiar, de l'adolescència, de l'internat... Olors que fascinen, que incomoden, que fan somiar i que van conformant la identitat d'un ésser humà; convertits, mitjançant la prosa translúcida i elegant de Claudel, en un elixir que fascina per la força de la seva puresa i senzillesa.

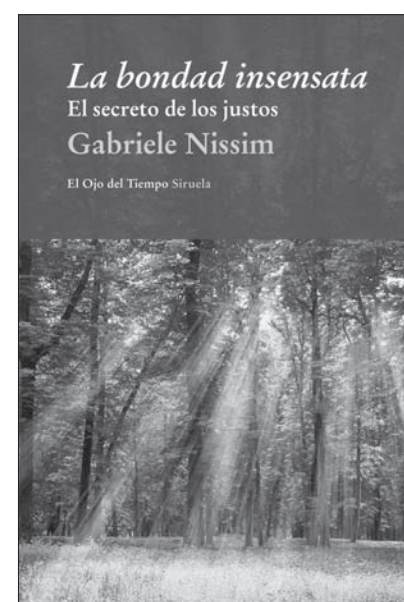
LLUÍS FOIX
La marinada sempre arriba
Columna Edicions, 2013, 254 pàg.

Records d'infantesa

El prestigiós periodista Lluís Foix publica en aquesta obra els seus records d'infantesa. Nascut en un poblet de la Vall del Corb, comenta els múltiples detalls quotidians de la vida rural. El fil conductor de la història són els estralls de la postguerra, que transversalment van suposar un cop en tota la població, i que ell retrata de la mà de testimonis diversos de la població. Foix ret homenatge a la seva família, els primers mestres, els seus amics de joventut, etc.

GABRIELE NISSIM
La bondad insensata
Ediciones Siruela, 2013, 210 pàg.

Actes exemplars

En els moments més obscurs de la història de la humanitat, hi ha hagut persones que han tingut la valentia d'assumir una responsabilitat personal respecte del mal i que s'han prodigat en actes de bondat extrema. Gabriele Nissim ens explica la història de persones corrents que han dut a terme actes exemplars. Ofereix una reflexió sobre el bé enfront del mal a través de la contribució dels grans pensadors del segle XX que han abordat aquest tema.

Crítica literària

Aprofundir en el cristianisme com a do del Pare

Josep M. Rovira Belloso
Professor emèrit de Teologia

Començo aquesta recensió pel punt amb què s'acostumen a concloure: quins seran els destinataris als quals aprofitarà aquest llibre? Serà benvingut per a aquells que desitgen una explicació senzilla del conjunt de la seva fe, a partir de la Bona Notícia que és el cristianisme, sense defugir, però, aquell mínim de reflexió, de teologia espiritual, capaç de procurar al lector un doble marc: per poder situar i entendre les Escripures, especialment, el Nou Testament, i per poder entendre el significat d'allò que creiem, i que, a la llum del pensament de Benet XVI, il·lumina la relació entre la nostra fe i la realitat del món que ens toca viure.

Aquelles persones, fatigades pel cúmul d'opinions moltes vegades contradictòries que avui suscita el cristianisme, que voldrien fer-se càrrec de la significació que té la fe cristiana en la nostra vida, se sentiran ajudades per aquest llibre que, directament, ens fa aprofundir en el cristianisme com a do del Pare que ens envia el Fill Jesús i l'Esperit de Veritat i d'Amor, i indirectament, ens ajuda a interpretar l'Escriptura en la comunitat de la fe, a la llum d'un doble criteri: a) la paraula de l'Església no està per sobre de l'Escriptura sinó per servir-la i entendre-la; l'Església és l'àmbit comunitari on es conserva i s'accedeix a la Paraula de Déu.

BENEDICTO XVI
Mi legado espiritual
San Pablo, 2013, 160 pàg.

Crec necessari que aquest mínim de teologia (espiritual) enriqueixi les minories significatives que segons el mateix Joseph Ratzinger formen els nuclis que fan present i testimonial l'Església de Déu en el món. Per això recomano de cor *Mi legado espiritual* a tots aquells que hauran de travessar el món, en el segle XXI, vers el Regne del Pare: l'hauran de travessar de fe en fe, entesa com a do i com a coneixement i amor personal a Déu.

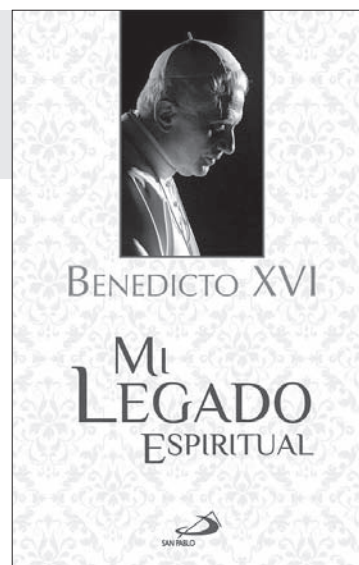
El llibre té un editor —Giuliano Vignini— que mereix una felicitació per la forma en què ha sabut coordinar els sis capítols del llibre i per l'absoluta discreció en la qual se situa, ocult darrere de les paraules que el papa Benet pronuncià entre els anys 2006 i 2013. Els missatges, homilies, audiències generals, paraules que acompanyen el res de l'Àngelus constitueixen el contingut únic del volum, l'argument del qual no dubto a qualificar com la trobada entre el desig humà i la Bona Notícia de Déu.

Els dos primers capítols, «Cercar Déu», i «Déu es deixa trobar», són el principi i

fonament de la vida cristiana: Déu ens ve a trobar perquè ha posat en nosaltres el desig de conèixer-lo i estimar-lo. Posaré un exemple de l'estil transparent de Benet XVI: «Quan afirmem: "Crec en Déu", diem com Abraham: "Em refio de tu, em lliuro a tu, Senyor", però no com a algú a qui recórrer només en els moments de dificultat o a qui dedicar algun moment del dia o de la setmana. Dir "crec en Déu" significa fundar la meua vida en Ell, deixar que la seva paraula l'orienti cada dia en les opcions concretes, sense por de perdre alguna cosa d'ell mateix.»

De seguida ve la mediació de Crist (cap. 3) sense oblidar la mediació de Maria (cap. 4), ella sempre al costat de Crist, més ben dit, implantada en Ell com a primera dels serments.

El capítol cinquè, «En la fe de l'Es-

glésia», examina la resposta humana a la crida i a la inclinació d'amor que Déu fa quan ens cerca. Aquesta resposta humana no pot ser altra que la fe desenvolupada com a fe viva: fe esperançada que actua per la caritat. Benet XVI no oblidia «l'inseparable binomi fe/caritat», ja que és cosa peculiar del seu pensament insistir en el fet que la dimensió vertical vers Déu i la dimensió horitzontal vers els germans són

una mateixa actitud vital que deriva de rebre l'únic do de l'amor de Déu. Que aquesta recepció es realitza en la pregària és el tema del sisè i darrer capítol.

Qui volgués ampliar i meditar, a fons i amb la mateixa suavitat que en el capítol tercer de *Mi Legado espiritual*, el misteri de l'Encarnació, podria fer seu el contingut d'un altre llibre bessó del que acabo de fer la recensió. Són les homilies de Nadal de Joseph Ratzinger/Benet XVI com a bisbe de Munic i de Roma dels anys 1980 al 2011 recollides a *Y Dios se hizo hombre*, Editorial Encuentro, 2012.

Crítica teatral

Rèquiem per una Barcelona sota les bombes

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
col·laborador de Ràdio Estel
andreusotorra@gmail.com

BARCELONA, de Pere Riera.
INTÈRPRETS: Míriam Iscla, Emma Vilarasau, Jordi Banacolocha, Anna Moliner, Pep Planas, Pepa López, Carlos Cuevas i Joan Carreras.
DIRECTOR: Pere Riera.
Sala Gran, TNC, Barcelona.
Fins al 22 de juny.

Emma Vilarasau i Míriam Iscla, dues amigues d'infància, a l'obra «Barcelona».

Plouen bombes. La guerra és a fora de la casa dels industrials Vila. Però també és a dins de l'ànima i el cos dels mateixos Vila. La bombolla que els resguarda de la desfeta exterior és tan prima que qualsevol sotrac la pot fer esclatar. Ni que sigui en el transcurs d'un únic dia: el 17 de març del 1938, quan la ciutat de Barcelona és assetjada pels bombardejos continuats durant tres dies, amb més d'un miler de morts, per l'aviació feixista italiana i alemanya.

Fa la impressió que l'autor Pere Riera (Canet de Mar, 1974) s'expliqui a ell mateix i a la seva generació el que va passar, després del parèntesi de silenci que ha marcat la generació dels seus pares. I fa extensiva aquesta explicació a través de la ficció teatral, representada per una família benestant que s'ha vist

trencada per l'assassinat del fill gran dels Vila, amo de la fàbrica, a mans dels incontrolats anarquistes i milicians de la FAI, els primers mesos posteriors al cop d'estat militar del 1936 contra el govern legítim de la República, en un incendi de la fàbrica provocat per alguns dels mateixos obrers, on també queda malferit l'avi Vila.

Barcelona és una d'aquelles obres que hauria de deixar espectadors en llista d'espera. És a dir, que el successor de Sergi Belbel, el nou director Xavier Albertí, hauria de tenir en reserva per

si es dona l'oportunitat de fer-ne una reposició. Obra per a tots els públics: els més grans encara supervivents de la guerra civil, els de mitjana edat que n'han sentit a parlar als seus pares, i els més joves que hi poden descobrir la memòria dels seus avis.

Amb olor de pólvora cremada als narius quan s'abaixa el teló i l'esborronament a flor de pell, *Barcelona* fa un retrat de la societat catalana de la guerra civil, només amb vuit personatges d'una família tocada per la barbàrie, que és també el retrat de l'època. L'obra man-

té un equilibri mesurat per no perdre l'objectivitat dels dos bàndols, amb la distància del temps. «Per una bufetada pot començar tot», diu en un moment donat un dels personatges, en una escena que aporta un desenllaç inesperat, gens previsible, que s'ha de respectar que descobreixin els espectadors.

Escenes d'escapada cap a la llibertat: música popular de cuplet; xiuxiueig de *La Santa Espina* contra el retruny de les bombes; ball de fox importat dels EUA; imitació casolana de Joséphine Baker; i l'anècdota d'una recitació de *Fedra*, de Jean Racine, que fan que hi hagi moments de teatre dins el teatre o potser d'una relativa pau dins de la guerra.

La magnífica interpretació coral no té excepcions, tot i que algunes escenes esclaten per damunt d'unes altres. I, durant tota l'obra, moments d'alt voltatge entre Núria, la mestressa de casa (Míriam Iscla) i Elena, l'amiga actriu que ve de París (Emma Vilarasau), fulgurants les dues quan enfilen recargolats impromptus l'una contra l'altra, o quan recorden la seva etapa de joventut a la universitat o les primeres manifestacions de feminisme, fins al ball final, al so de les explosions, enmig de la pols de la runa, el tremolor del sostre i del llum de llàgrimes de la casa que les arrauleix les dues com si fossin una de sola, en una mena de rèquiem per una Barcelona que s'enfonsa sota les bombes.

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

A Xile s'ha inaugurat un radiotelescopi de 66 antenes

Va ser el 23 de març passat aquesta inauguració. Amb 66 antenes ben acoblades es crea un captador d'ones de ràdio que equival a un radiotelescopi de 16 quilòmetres de diàmetre. S'ha portat a cap la construcció d'aquest conjunt d'aparells als Andes de Xile a 5.000 metres d'altitud, en un lloc ideal per a l'observació astronòmica, a causa de tenir un aire molt net i sense interferències humanes. L'indret forma part del desert d'Atacama, i és al lloc anomenat plana de Chajnantor. Combinar els senyals rebuts d'aquestes 66 antenes ha estat possible gràcies a la tècnica actual i així s'ha fet realitat el que un radiotelescopi unitari de 16 km de diàmetre també faria, però que és impossible de construir.

Els telescopis òptics ordinaris ens donen la informació que prové de la llum visible. Els radiotelescopis ens proporcionen notícia de les altres ones emeses pels astres, molt més nombroses que les lluminoses. En diem ones de ràdio i són de naturalesa electromagnètica, com les de la llum, però moltes vegades ens donen més informació de la naturalesa de la font emissora que la que ens podria donar la simple radiació lumínica. Per això són tan estimades pels astrofísics. I aquest gegantí complex de 66 peces ha estat esperat amb ànsia i il·lusió pels especialistes en la matèria d'ençà que se'n començà la construcció l'any 2003. Ha pres el nom d'ALMA (sigles d'Atacama Large Millimeter/

Observatori ALMA, al desert d'Atacama (Xile).

submillimeter Array, o sigui gran matriu mil·limètrica/submil·limètrica d'Atacama). El conjunt dels aparells és sensible a longituds d'ona entre 350 microns i 10 mil·límetres, i té una resolució espacial de fins 10 mil·lisegons d'arc.

Ha estat obra d'un consorci internacional format pels Estats Units, l'Observatori Austral Europeu (ESO), el Canadà, el Japó, Taiwan i Xile. El seu cost sobrepasa els mil milions d'euros. Quan es començà a construir

hom creia poder-lo inaugurar cap al 2009, però no s'ha pogut fer fins ara. Les 66 antenes són receptors parabòlics, que tenen 12 metres de diàmetre 54 d'ells i només 7 metres els 12 restants, connectats tots per fibra òptica que fa que puguin operar en conjunt com un únic telescopi fent servir la tècnica de la interferometria. Com que Espanya forma part de l'ESO hi han participat 8 empreses espanyoles amb contractes per un valor de fins 28 milions d'euros.

Els avantatges de l'ALMA sobre els millors telescopis òptics són notables ja que pot «veure» l'interior de zones plenes de pols on no hi entra la llum visible; són regions on neixen noves estrelles i planetes. També podrà observar galàxies dels primers temps, de poc després del naixement de l'univers, les quals generalment són massa llunyanes per als telescopis ordinaris ja que les ones lluminoses que emeten, a causa de la seva velocitat de recessió, s'han corregut tant cap a l'infraroig que s'han fet invisibles.

La ciència dels astres no s'atura. Nosaltres desitgem, és clar, que tota aquesta instal·lació serveixi de debò per a un millor coneixement de la grandesa de la creació. Però, per una altra banda, no podem oblidar que encara hi ha molts pobres al nostre món i també és bo tenir-ho en compte en ordre a aplicar els recursos econòmics a les necessitats més urgents del nostre planeta.

Qüestions fonamentals plantejades per la biologia actual

22. Com es determinen els caràcters externs per mitjà dels gens?

Heus aquí una altra de les qüestions que té plantejades la biologia actual. Com s'ho fa, per exemple, una cadena de nucleòtids de l'ADN d'un cromosoma per determinar que un individu sigui de cabell ros i no castany, o que tingui una determinada complexió i no una altra? Si se'ns pregunta com s'ho fa és clar que hem de dir que no ho sabem; com podríem trobar el mecanisme que utilitza tota una llarga cadena de nucleòtids per fixar el color del cabell de l'individu? Això supera les possibilitats de la investigació científica. Però el que sí que s'ha aconseguit arribar a saber és quina regió de l'ADN d'un dels cromosomes és el responsable de certs caràcters externs. Fins aquí s'ha arribat en molts casos i els investigadors genetistes actuals segueixen les seves investigacions.

Cal fer primer la seqüenciació del genoma

Ja sabem que per *genoma* entenem el conjunt de tots els *gens* de l'ésser que volem estudiar. I un *gen* és aquella part de l'ADN d'un cromosoma que és responsable d'un determinat caràcter extern, i està format per una llarga sèrie de *nucleòtids*, que són els esglaons de la doble escala de caragol que constitueix l'ADN. Cada esglaó consta de dues bases, l'una purínica i l'altra pirimidínica, enllaçades químicament per un pont d'hidrogen i fixades a unes bandes laterals formades per l'alternança d'un sucre (la desoxiribosa) i d'un fosfat, com ja vam dir. Ara bé, el primer problema que cal resoldre és trobar l'ordre en què se succeeixen les bases en l'ADN corresponent, o sigui fer-ne la *seqüenciació*. Cal veure com van situant-se G, C, T i A

al llarg de la macromolècula. Pensem que estem davant d'un objecte petitíssim que ni amb el microscopi electrònic es pot veure clar. Com aconseguir fer-ho? Això sembla superar les nostres capacitats humanes!

Doncs no; s'ha pogut aconseguir. No podem explicar amb detall el procés que se segueix actualment per arribar a fer les seqüenciacions que calguin. És una meravella de la tècnica de laboratori. Diguem només que ha estat gràcies a l'enzim anomenat polimerasa que fa servir el fragment que es vol seqüenciar com un motlle per a sintetitzar una nova cadena de complementació, que sempre serà G amb C, i A amb T, com ja sabem, i després de fer-los reaccionar amb uns determinats compostos es traslladen a un seqüenciador automàtic que, mitjançant un lector làser, integra els resultats i emet un informe que revela la seqüència de manera gràfica. En una pantalla apareix: A, T, G, A, G, T, C, C, T, C, G, G, A... Aquesta tècnica que s'inicià a la dècada dels setanta, avui dia s'ha perfeccionat tant que només calen uns pocs minuts per fer la seqüenciació d'un fragment de 700 bases.

Per donar alguns exemples: s'ha vist que el bacteri *Treponema pallidum* té el genoma de més d'un milió de parells de bases (exactament 1.138.011, com es va poder saber l'any 1998), i que el d'*Escherichia coli* és de més de 5 milions i mig (com es calculà l'any 2001). El del llevat de la cervesa és de més de 12 milions i el del cuc *Caenorhabditis elegans* arriba als 97 milions. I em preguntareu, és clar, quants parells de bases fa el nostre genoma humà: ja us puc dir que es va obtenir ben sencer el 2001, passen de 3.000 milions els parells de bases que el formen, i més

exactament 3.175.490.000. Serà dels més nombrosos, oi? Sí que ho és, però hi ha altres mamífers que encara el guanyen, com per exemple els ratolins, els *Mus musculus*, que el tenen de més de 3.300 milions.

Obtenir els gens ja es fa més difícil però també es va fent

El problema de com un fragment d'ADN es correspon exactament amb un caràcter extern ja es va iniciar amb Thomas Hunt Morgan, com explicàvem al cap. 19, però sense que ell sabés encara la correspondència del gen amb una seqüenciació particular de l'ADN. Com ho va fer? Observant que hi havia característiques que de vegades es modificaven alhora quan havia irradiat amb raigs X una petita regió de l'ou. Això volia dir que els seus «gens» es trobaven l'un a tocar de l'altre, i repetint l'experiència podia arribar a afirmar-ho amb seguretat i, després, anar posant la successió de gens l'un al costat de l'altre. Perfeccionant el mètode, avui dia ja s'han pogut identificar molt gens.

La identificació dels gens amb seqüències de bases de l'ADN es començà a fer a finals dels anys setanta. Ho portaren a cap dos grups d'investigadors, l'un a Cambridge, Anglaterra, i l'altre a Harvard, Estats Units d'Amèrica. L'anglès era liderat per Frederick Sanger i l'americà per Walter Gilbert. Tots dos reberen el premi Nobel de Química de 1980 per les seves investigacions.

Un descobriment important en aquest camp va ser el de les nucleases de restricció que permeten tallar l'ADN en llocs específics i fer-ne petits fragments. Això facilità, a més, la possibilitat d'unir artificialment seqüències d'ADN, i això

donà lloc a l'anomenada «Enginyeria Genètica», que tantes clonacions ha proporcionat. Stanley Cohen rebé el premi Nobel de Medicina el 1986 per la seva contribució en aquestes investigacions.

Avui dia es treballa molt en la recerca per trobar la situació dels gens en la seva regió de l'ADN cromosòmic, però es fa a l'inrevés de com es començà a fer. En un principi es partia de les manifestacions visibles del caràcter extern per arribar al gen, i ara es va de l'ADN al caràcter (cosa que s'ha anomenat «Genètica inversa»). També es té en compte la comparació amb espècies emparentades de les quals s'ha trobat seqüències significatives. Per exemple, en el cas de l'home s'ha partit (no use scandalitzeu!) de seqüenciacions obtingudes en ratolins, bo i interpretant els efectes de les seves alteracions provocades al laboratori.

I aquí hem de comunicar que curiosament s'ha hagut de dir que l'ésser humà no té la quantitat de gens que en un principi se suposava. S'havia afirmat que serien més de 100.000, però després s'ha anat veient que no podien ser tants i avui dia s'ha pogut enunciar, amb bona base, que no passen de 25.000. I quants se n'han pogut identificar fins ara? Tènim les dades del 2007: els cromosòmics de seqüència i fenotip coneguts eren 383, i amb només coneguda la seqüència 11.746, i els coneguts dels mitocondris 37 (a més dels cromosomes, ara s'ha vist que l'ADN mitocondrial pot comportar també la presència de gens), però arribaven ja a 18.053 el total entre coneguts i deduïts per suposicions fonamentades. Com que s'hi segueix treballant podem suposar que ben aviat tindrem el mapa sencer del nostre genoma. D'éssers més senzills ja s'ha aconseguit.

Des del carrer

HEIDI CAMPBELL, PROFESSORA DE LA TEXAS A&T UNIVERSITY

«Internet no és un substitut de la religiositat viscuda fora de la xarxa»

Samuel Gutiérrez

Comprendre la religió en una societat en xarxa. Aquest va ser el títol de la conferència que la Dra. Heidi Campbell, de la Texas University, va pronunciar recentment a Barcelona convidada per l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura. La professora Campbell ha estudiat a fons el fenomen religiós a internet, sobretot la influència de les noves tecnologies en les comunitats religioses.

Tot i que la pregunta és una mica genèrica, com és la relació entre religió i noves tecnologies?

En general, la relació és bona, però encara una mica limitada. Actualment els grups religiosos fan servir bàsicament les noves tecnologies segons els seus objectius. En aquest sentit, si es veuen les tecnologies com un regal de Déu, hi haurà una relació positiva. En canvi, per als grups que veuen en els mitjans de comunicació de masses un canal per a la promoció dels valors seculars o negatius, la relació és una mica més problemàtica i per això tendeixen a prendre més distància.

Internet només és un canal o més aviat una oportunitat?

Novament dependrà de cada grup. Alguns grups ho veuen com un canal, d'altres com una oportunitat d'innovació, i fins i tot hi ha grups que ho veuen com una ocasió de canviar no només la comunicació sinó la mateixa religió. La religió *online* crea un microcosmos que ajuda a identificar canvis socials que passen a la societat. Les organitzacions religioses en podrien aprendre molt. La religió en xarxa mostra canvis que passen *online* i *offline*. Per exemple, la religió en una societat globalitzada ha passat a ser molt més dinàmica i individualitzada.

És adient, doncs, parlar avui de «religió digital»?

Sí. És una fórmula que m'agrada fer servir, però ben entesa. Tot allò digital

Agustí Codinach

ha esdevingut un nou context per a formes tradicionals de comunicació, per la qual cosa «religió digital» seria l'espai entre el món *online* (connectat) i el món *offline* (desconnectat). En realitat, són dos mons, el tradicional i el d'internet, que van de la mà. No són dos mons paral·lels. Tot el que és digital forma part del món real. Si les persones són actives *offline* també ho seran *online*. Internet és un suplement, no un substitut, de la religiositat viscuda fora de la xarxa. Els estudis demostren que hi ha connexió entre totes dues realitats.

Alguns autors, com Nicholas Carr, acusen les noves tecnologies de superficials. Això és un handicap per a la vida espiritual?

Dependrà de la plataforma o l'aplicació. És evident que no tots els re-

ursos del món digital serveixen per al mateix. Hi ha xarxes socials que per la seva naturalesa no afavoreixen el debat filosòfic o teològic, però per això hi ha altres espais a la xarxa, com blogs o pàgines web, que sí que ho permeten. Tot dependrà del que cerquem i on ho cerquem.

Però hi ha qui diu que internet ens canvia fins i tot la forma de pensar...

És cert que les noves tecnologies digitals reflecteixen alguns canvis en la forma de comunicar-nos i de pensar, però no crec que hagin estat provocats necessàriament per internet, només afavorits. Per exemple, la comunicació cada vegada és més individualitzada. És fruit d'internet? No ho crec. És una tendència que ja hi era i que la xarxa ha accentuat.

Eduard Brufau

«Senyor, no sóc digne...»

Just abans de combregar pronunciem les paraules del centurió romà: «Senyor, no sóc digne que entreu a casa meua; digueu-ho només de paraula i serà salva la meua ànima.» De tant que les hem repetides sovint les diem mecànicament i no hi parem prou atenció. I tanmateix és important que fem nostre el sentit d'aquesta frase pronunciada fa dos mil anys per un pagà i que ens prepara per rebre l'Eucaristia.

Les paraules del centurió ens recorden la nostra indignitat intrínseca, la nostra condició humana, que és feble i pecadora. Però només quan ens trobem amb Déu, que és infinitament gran, és quan podem reconèixer de debò

la nostra petitesa. En obrir-nos al seu misteri, ens posem a les seves mans i podem acollir el Cos de Crist dins nostre, malgrat totes les nostres múltiples mesquineses. Aquesta consciència d'indignitat per ella sola, sense cap altre referent fora de nosaltres mateixos, ens portaria a la desesperació i a la mort. Nosaltres sols no podem redimir aquesta misèria, no ens podem autosalvar. Tan sols davant l'amor infinit de Déu, que és qui ens ha creat i qui ens salva, la consciència d'indignitat és alliberadora. En acostar-nos a rebre el Cos de Crist siguem com el centurió: ell es va trobar cara a cara amb Crist, es va sentir indignat i va ser salvat.

Pensant-ho millor

Natàlia Aldana
Benedictina
Sant Benet de
Montserrat

Temps de primavera

Sí, ja la tenim aquí, ja ha arribat. I no ho dic només pel bon temps que es va obrint pas o pel sol i el cant dels ocells... És primavera perquè la vida venç la mort, perquè ha estat Pasqua i perquè comencen a despuntar nous brots de vida per a l'Església.

Hi ha multitud de comentaris i opinions sobre els esdeveniments que l'Església ha viscut aquests darrers mesos. Des de la madura i assenyada decisió de Benet XVI de deixar pas a una persona que, amb més forces que ell, pugui exercir aquest ministeri de servei, fins als comentaris sobre tots els detalls de senzillesa i renovació que està duent a terme el nou papa Francesc. Però, més enllà de totes les valoracions possibles en aquest sentit, m'agrada de remarcar un element distintiu d'aquests dies: i és que es parla amb il·lusió, amb esperança, amb optimisme i alegria. Feia tant de temps que no succeïa! Parlar de l'Església sovint era sinònim d'alguna cosa feixuga, carregada de segles, anquilosada... I sembla que sense massa paraules, però amb uns gestos que s'expressen millor, el papa Francesc ens ofereix un corrent d'aire fresc per a l'Església, ens mostra l'entusiasme de la fe, de creure en Jesús, ens fa veure que val la pena ser cristians i donar-ne testimoni...

És primavera, i es deixa veure en la figura d'un Papa que s'inclina davant la multitud demanant la seva pregària i benedicció. Un Papa que creu que el poder és servei i que demana una Església pobra i per als pobres. Un Papa que ens convida a no tenir por de la tendresa, tan necessària al nostre temps per construir una societat fonamentada en la confiança i l'estimació. Un Papa que no serà de grans discursos sinó de compromisos concrets i coherents amb l'Evangeli. Un Papa que, obert a les diferents tendències i necessitats de l'Església universal, vol reformar-la interiorment, ja que només des d'una conversió sincera i personal pot emergir un compromís cristià creïble als ulls del món.

És primavera, temps perquè reneixi la vida i l'esperança. Ja arribarà el temps de la maduresa i la collita. Mentrestant, visquem aquest moment amb il·lusió, amb fe, sense precipitacions, assumint, també, que no tot serà fàcil i que hi haurà decisions que no ens agradin però que, com a obra de l'Esperit que són, aniran teixint la història de la salvació de Déu amb el seu poble; ara servint-se, també, del papa Francesc.